

Дастур барои донишҷӯён

Ин курс барои касоне навишта шудааст, ки нав ба Худованд Исои Масеҳ бовар овардаанд. Мақсади он ёрӣ расонидан ба шахсонест, ки хоҳиши дониستاني тараққиёт ва инкишофро дар ҳаёти масеҳӣ доранд. Дар ин курс бисёр порчаҳои Навиштаи Пок оварда шудаанд ва шумо бояд ҳамаи онҳоро ёфта, бо диққат хонед. Ин кор бисёр муҳим аст, чунки ҳамаи дарсҳо дар асоси Навиштаи Пок тартиб дода шудаанд.

Номгӯи дарсҳое ки шумо хоҳед омӯхт:

1. Натиҷаи зодашавӣ аз олами боло
2. Наҷоти ҳақиқӣ
3. Ҷовидона наҷотёфта
4. Ғалаба бар васваса
5. Рафтори масеҳӣ
6. Дар ғӯта дафншуда
7. Интиҳоб намудани ҷамоат
8. Нақшаи Худо оид ба ҳаёти мо
9. Дуо
10. Шаҳодат дар бораи Исои Масеҳ
11. Омӯзиши Навиштаи Пок
12. Барои Худо ҳаёти самаранок бурдан

Омӯзиши мавзӯро аз чӣ сар кардан даркор аст?

Аз Худо талаб кунед, ки дили шуморо барои қабул кардани ҳақиқатҳояш кушояд. Кӯшиш намоед, ки ҳангоми хондани дарс ба маънои умумии он сарфаҳм равед. Баъд онро бори дигар бо диққат хонед. Ин дафъа шумо бояд ҳатман ҳамаи оятҳои Навиштаи Покро ёфта аз назар гузаронед. Барои навиштани саволҳое ки шумо ба онҳо баъдтар ҷавоб хоҳед дод, дафтару қалам лозим мешавад. Барои хониши ҳаррӯза вақти муайян ҷудо намоед ва ҳамон замон ба омӯхтан шурӯъ кунед.

Дафтари саволҳо

Илова ба дафтари матн дафтари саволҳо низ вуҷуд дорад, ки барои ба таҳлили мустақилонаи Навиштаи Пок водор намудани шумо тартиб дода шудааст. Баъди ба охир расондани омӯзиши ҳар як дарс ба коркарди саволҳое ки ба он дахл доранд, шурӯъ намоед. Ба саволҳо бо ақидаву фикре ки нисбати он доред ва боварӣ мекунед, ҷавоб диҳед. Ин саволҳои санҷишӣ нишон медиҳанд, ки оё шумо оятҳои Сухани Худоро, ки дар ҳамин дарс оварда шудаанд, дуруст фаҳмидед ё не? Барои ҷавоби ин саволҳо шумо метавонед Навиштаи Покро истифода баред.

Саволҳо таҳти сарлавҳаи: “Шумо дар ин бора чӣ мегӯед?”

Саволҳои зерин ин сарлавҳа дар дафтари саволҳо иловагӣ буда, ҷавоби онҳо ба баҳои умумӣ дахле надоранд. Ҳангоми ҷавоб додан шумо метавонед фикру ақидаҳои худро ошкоро ифода намоед. Ҷавобҳои шумо ба дастурдиҳанда имконият медиҳанд, ки шуморо беҳтар фаҳмад ва бо шумо чун шахсият шинос шавад. Ҳамчунин онҳо барои баҳо додани самаранокии кори шумо ёрӣ мерасонанд.

Тафтиши кори шумо чӣ гуна сурат мегирад?

Агар шумо ба ягон савол ҷавоби нодуруст дода бошед, дастурдиҳанда қайди лозимиро гузошта, ба порчаи даркориҳои Навиштаи Пок ё боби даркориҳои ин китоб ишора хоҳад кард, то шумо дар он ҷавоби дурустро ёфта тавонед.

Натиҷаҳои зодашавӣ аз олами боло

Ҳангоме ки одам аз олами боло зода мешавад, кадом ҳодиса рӯй медиҳад? Пеш аз ҳама, одам дарк мекунад, ки гуноҳкор аст. Танҳо Рӯҳи Поки Худо метавонад ӯро водор намояд, ки гуноҳкор буданашро дарк кунад. Вай мефаҳмад, ки Худо пок аст ва бояд гуноҳро ҷазо диҳад. Ҷазо барои гуноҳ ин аст, ки одам аз ҳузури Худо ҷовидона дур мешавад ва дар ҷое ки дӯзах номида мешавад, мемонад. Вай дарк мекунад, ки Худо Писари Худ Исои Масеҳро ба ҷои гуноҳкор ба марг равон кард. Ҳангоме одам аз Масеҳ хоҳиш мекунад, ки Наҷоткор ва Худованди ӯ шавад, гуноҳҳои ин одам бахшида мешаванд. Дар ин лаҳза вай аз олами боло зода шуда, фарзанди оилаи Худо мегардад.

Ҳоло ӯ дигар гуноҳкор нест, балки бовар оварда, дар Худованди мо Исои Масеҳ мебошад ва ӯро масеҳӣ меноманд. Аммо ин танҳо ибтидои ҳаёти нави ӯст. Навиштаи Пок мегӯяд, ки боз бисёр чизҳои дигари ҳайратангез рӯй медиҳанд. Биёед даҳтои онро дида мебароем:

1. *Худо масеҳиро қабул мекунад*, чунки ӯ Худованд Исои Масеҳро чун Наҷоткори худ қабул намуд. Ба Эфсӯсиён 1:3,6 нигаред. Худо-Падар, дар Маҳбуби Худ моро қабул намуд. Маҳбуб Писари Худо Исои Масеҳ аст, ки Вай ӯро дӯст медорад. Худо аввал ба Масеҳ ва баъд ба масеҳиён менигарад. Ӯ мебинад, ки ин масеҳӣ ба Писараш тааллуқ дорад, ва ӯро бо ҳамон роҳе ки Писари Худо қабул кардааст, қабул мекунад. Ба Худованд хуш аст, ки масеҳӣ ба ҳузури ӯ ояд. Масеҳӣ ба ҳузури Худо қабул карда шудааст. Вай ба ҳамон муддате қабул шудааст, ки Исои Масеҳ қабул шудааст, яъне ҷовидона (Эфсӯсиён 2:6,7).
2. *Масеҳӣ фарзанди Худост* (Юҳанно 1:12). Агар шумо фарзанди раиси калон, подшоҳ ё президент мебудед, ҳоло чӣ қадар фахр мекардед! Пас фарзанди Бунёдкори Тавонои ҳамаи чизҳо будан

чӣ андоза бештар боиси фахр аст. Шумо ба оилаи ӯ тааллуқ дошта, Худоро Падари худ номида метавонед.

3. *Масеҳӣ аз ҷониби Худо сафед карда шудааст* (Румиён 5:1; 8,33). Сафед шудан назар ба бахшида шудан бештар аст. Одаме ки ҷиноят содир кардааст, мумкин аст бе сафед карда шудан бахшида шавад. Чунин ҳолатро тасаввур кунед: Марде аз ҳамсояш пул дуздид ва ӯро ба маҳкама (суд) назди довар (судья) оварданд. Айбдор будани ин мардро исбот карданд ва ӯ сазовори зиндонӣ шудан гашт, аммо ин лаҳза дар маҳкама дӯсти ин мард пайдо шуд. Ин дӯсташ ба доварон гуфт: “Агар шумо ӯро озод намоед, ман ҳамаи қарзҳои ӯро баргардонда, ҷаримаи дуздиашро низ медиҳам”. Довар ба ин пешниҳод розӣ шуда, иҷозат дод, ки ин мард аз маҳкама баромада равад. Гарчанде вай аз ҷазои гуноҳ озод шуд, ӯ ҳоло ҳам айбдор аст. Ин марди дузд ҷазо надида бахшида шуд, чунки дӯсташ барои вай ҷарима супурд. Аммо ӯ сафед карда нашудааст. Амали гуноҳолуди вай боқӣ хоҳад монд ва мардум ӯро ҳамчун дузд ёдовар мешаванд.

Худо, ки Довар мебошад, мегӯяд, ки шахси ба Масеҳ боваркарда айбдор нест. Ҷазои гуноҳ марг аст (Румиён 6:23). Аммо Масеҳ ба ҷои бовардор ҷон додааст. Марги ӯ пардохти музд, ҷазо барои гуноҳи бовардор буд. Худо масеҳиро бахшид ва ӯ ҳеҷ гоҳ барои корҳои нодурусташ ба ҷазо кашида нахоҳад шуд (Эфсӯсиён 1:7; Юҳанно 5:24). Аммо ғайр аз ин Худо бовардорро сафед ҳам мекунад. Ин маънои онро дорад, ки гуноҳҳои ӯ пурра бартараф карда шудаанд. Ҳамин тариқ Худо ӯро ҳамчун одами нав, бе ҳаёти гузаштаи пургуноҳаш, мебинад. Худо ба вай чунон менигарад, ки гӯё ӯ ҳеҷ гоҳ гуноҳ накардааст.

4. *Бадани масеҳӣ хонаи Рӯҳи Пок аст* (1Қўринтиён 6:19). Навиштаи Пок таълим медиҳад, ки Худо бо Рӯҳи Поки Худ дар ҳар як шахсе ки аз олами боло зода шудааст, сокин аст (1Юҳанно 4:13). Ҷисми масеҳӣ парастигӯест, ки дар он Рӯҳи Пок зиндагӣ мекунад. Бовардор бояд ҳангоми кор, сӯҳбат ва ба ягон ҷо рафтан хеле боэҳтиёт ва бодикқат бошад, зеро Рӯҳи Пок дар ӯ истиқомат мекунад.

5. *Масеҳӣ аъзои Ҷамоати ҳақиқӣ мебошад.* Ҷамоат аз ҳамаи бовардорони ҳақиқии Исои Масеҳ ташкил ёфтааст (Аъмол 2:47). Дар рӯи замин аз тааллуқ доштан ба Ҷамоати ҳақиқӣ дида обрӯ ва иззати калонтар нест. Ин Ҷамоатро дидан номумкин аст, чунки он аз бовардорони тамоми ҷаҳон ташкил шудааст. Навиштаи Пок ин Ҷамоатро чун “Бадани Масеҳ” тасвир мекунад (Қўлассиён 1:18). “Бадан” дар замин аст, Масеҳ “Пешвои Ҷамоат” дар осмон мебошад.
6. *Масеҳӣ вориси Худост* (Румиён 8:17). Ворис шахсест, ки баъд аз вафоти ягон кас молу мулки ӯро соҳиб мешавад. Масалан, марде ки соҳиби замини калон буд ва дар бонк маблағи бисёр дошт, вафот кард. Баъд аз марги ӯ ҳамаи молу мулкаш байни ду писараш тақсим шуд. Онҳо ворисони падар буданд ва ба ҳамаи моликияти ки падари онҳо дошт, соҳиб шуданд. Худо соҳиби ҳамаи чиз мебошад. Ӯ оламеро, ки мо дар он зиндагӣ мекунем, осмон, офтоб, моҳ ва ситорагонро офарид. Худо Бунёдкор ва Офаридгори олам мебошад. Худо ҳеҷ гоҳ вафот намекунад, аммо рӯзе мерасад, ки Ӯ ба ҳамаи он касоне ки аз олами боло зода шудаанд, ганҷҳои Худо тақсим мекунад, чунки онҳо ба Масеҳ тааллуқ доранд. Барои ҳамин масеҳӣ вориси Худо аст.
7. *Масеҳӣ ба Покӣ даъват шудааст* (Румиён 1:7). Навиштаи Пок шахсонро, ки наҷот ёфтаанд, Покон ё мардуми Худо меномад. Шахси пок гуфта касеро меноманд, ки Рӯҳи Пок ӯро барои тааллуқ доштан ба Худо интиҳоб намудааст. Рӯҳи Пок бовардорро чун шахси махсус барои Худо ҷудо менамояд. Худо ба масеҳӣ ба воситаи Писари Худ назар мекунад. Ӯ аввал Масеҳро мебинад, ки ӯ пок аст. Масеҳ ҳеҷ гоҳ гуноҳ содир накарда буд; Вай ҳамеша пок буд. Ҳоло бошад Худо масеҳиро бо покии Масеҳ пӯшонида мебинад (1Қўринтиён 1:2). Ҳамин тариқ, масеҳӣ шахси махсус аст, ки барои Худо ҷудо карда шудааст. Ӯ пок аст.
8. *Шахси масеҳӣ дар Исои Масеҳ комил аст* (Қўлассиён 2:10). “Дар Масеҳ комил будан” маънои онро дорад, ки барои ба Худо

бештар писанд омадан бовардор набояд чизе илова кунад. Одамон метавонанд дар шахси масеҳӣ бисёр камбудихоеро, ки ба меъёри муайянкардаи Худо мувофиқ намеоянд, бинанд. Аммо Масеҳ ба ҳамаи меъёрҳои муайянкардаи Худо мувофиқат мекунад ва Ӯ комил аст. Худо бовардорро дар Масеҳ мебинад. Ин маънои онро дорад, ки Ӯ аввал ба Масеҳ нигариста, қаноатманд мешавад. Баъд Худо ба бовардорон ба воситаи Исои Масеҳ назар мекунад ва қаноатманд мемонад, зеро бовардор дар Исои Масеҳ мебошад, ки Ӯ комилан пок аст. Ҳамин тариқ, бовардорон дар Масеҳ комиланд.

9. *Шахси масеҳӣ табиати илоҳиро қабул менамояд* (2Петрус 1:4). Табиати илоҳӣ табиати Худост. Ҳар як шахс табиати одамиро аз падару модар қабул мекунад. Ҳамин тавр табиати гуноҳолуди Одам ба ҳар як намояндаи насли одамӣ гузашт. Шахси масеҳӣ ду табиат дорад: табиати одамӣ, ки ҳангоми зодашавӣ қабул менамояд; ва табиати илоҳӣ, ки ҳангоми аз олами боло зода шуданаш соҳиб мешавад. Табиати илоҳӣ ё нав одамро водор месозад, ки ба гуноҳ нафрат кунад ва дар бораи Худо ҳарчи бештар маълумот пайдо кунад. Вай дар худ муҳаббати навро ба Худо ва ба дигар масеҳиён ошкор менамояд. Табиати илоҳӣ шахси масеҳиро ба Исои Масеҳ монанд месозад (Қўлассиён 3:10; 2Қўринтиён 3:18). Ин ҳамон чизест, ки Худо барои ҳар як фарзанди Худ мехоҳад.
10. *Шахси масеҳӣ аз донишони он, ки Худо нисбати ӯ ғамхорӣ менамояд, хеле хушнуд мешавад* (Румиён 8:28). Худо ҳамаи чизҳоеро, ки бо халқаш рӯй медиҳад, хуб медонад. Худо бо бовардорон рӯй додани танҳо он чизҳоеро волегузорад, ки ба манфиати онҳо бошанд. Баъзе чизҳо бо худ хурсандӣ меоваранд, аммо нохушиҳо ва озмоишҳо низ меоянд, то ба бовардорон ҳарчи бештар муҳаббати Худоро омӯзанд. Ин чизҳо онҳоро ба Худо наздиктар мекунад. Ҳамин тавр Худо фарзандони Худро ёд медиҳад, ки босабру пуртоқат бошанд ва ба Ӯ умед банданд, ҳатто ҳангоме ки онҳо роҳҳои Ӯро фаҳмида наметавонанд (Румиён 5:3-5).

Инҳо баъзе аз корҳои аҷибе мебошанд, ки Худо кардааст. Ва ҳамаи ин масеҳиро водор мекунад, ки Худовандро дӯст дорад. Муҳаббат ба Худоро чунин ифода кардан мумкин аст:

1. Худоро барои наҷот ба воситаи Исои Масеҳ парастӣ ва ситоиш кардан. Парастӣ Худоро шукрона кардан ва Ӯро дӯст доштан аст.
2. Ба Худо аз самими дил хизмат намудан. Мавзӯи “Хизмат барои Худо” дар дарси 12 омӯхта хоҳад шуд.

ДАРСИ ДУЮМ

Наҷоти ҳақиқӣ

Чӣ тавр шахс метавонад фаҳмад, ки наҷот ёфтааст? Матнҳои зерин рақами аз 1 то 4-и дар поён бударо бо диққат хонда, андеша намоед, то ҳар як ҳақиқати баёншударо хуб сарфаҳм равед.

1. Навиштаи Пок Сухани Худо буда, ҳақиқат аст. Шумо метавонед ба он бовар кунед, зеро Худо дурӯғ гуфта наметавонад.
2. Навиштаи Пок мегӯяд, ки агар шумо аз гуноҳҳоятон пушаймон шуда, тавба кунед ва ба Исои Масеҳ ҳамчун Наҷотдиҳандаи худ бовар намоед, наҷот меёбед. Чӣ тавр шумо бояд тавба кунед? Ҳангоме ки ақидаатонро нисбати худ ва гуноҳ тағйир медиҳед, шумо тавба менамоед. Дар ин маврид шумо гунаҳкор буданатонро ҳис мекунед ва аз гуноҳ рӯ гардонида, аз Худованд Исои Масеҳ хоҳиш мекунед, ки Наҷотдиҳандаи шумо шавад. Шумо он шахсе мебошед, ки қарор додааст ин дигаргунӣ пурраро дар ҳаёташ амалӣ гардонад. Шумо ҳангоми хондани Сухани Худо бад дидани гуноҳро ёд мегиред ва бисёр ҳақиқатҳои дигарро дар бораи Масеҳ меомӯzed.
3. Акнун дар бораи он фикр кунед, ки оё шумо назди Масеҳ омада иқрор шудаед, ки гунаҳкореда ва барои гуноҳҳоятон сазовори ҷазо мебошед? Оё шумо аз Ӯ хоҳиш намудаед, ки шуморо наҷот диҳад?
Оё шумо Ӯро ҳамчун Шахсе ки ба ҷои шумо ҷон дод ва барои гуноҳҳоятон ҷазо дид, қабул намудаед?
4. Худо дар Навиштаи Пок мегӯяд, ки агар шумо ҳамаи он чизҳои дар боло зикршударо карда бошед, пас наҷот ёфтаед. Дигар хел гӯем, шумо метавонед дар наҷоти худ боварӣ дошта бошед, зеро ин чизҳоро Худо ба шумо ба воситаи Навиштаи Пок мегӯяд. Инро доништан хеле муҳим аст. 1Юҳанно 5:13 таълим медиҳад: *“Ба шумо, ки ба номи Писари Худо имон (бовар) доред, инро*

навиштаам, то донед, ки шумо ба Писари Худо имон дошта, ҳаёти ҷовидонӣ доред”. Ҳар як шахси масеҳӣ ин оятро бояд аз ёд донад.

Бори дигар ба калимаи “донед” нигаред. Юҳанно инро барои касоне навиштааст, ки ба Масеҳ бовар кардаанд, то онҳо боварӣ дошта бошанд, ки ҳаёти ҷовидонӣ доранд ва ҳамеша онро хоҳанд дошт. Шумо ҳам, агар ба Масеҳ бовар дошта бошед, наҷот ёфтаед. Инро Навиштаи Пок мегӯяд, Навиштаи Пок бошад Суханони Худост барои шумо.

Бисёр одамон мехоҳанд, ки наҷот ёфтанишонро ҳис намоянд. Онҳо мегӯянд, ки “ман бовар дорам, аммо ягон дигаргунро эҳсос намекунам”. Онҳо мунтазир мешаванд, то ягон ҳиссиёти ғайриоддӣ, пурасрорро соҳиб шаванд, ки ҳеҷ гоҳ пештар бо онҳо рӯй надода буд ва онро фаҳмондан имкон надорад. Вале ҳангоме ки чунин ҳиссиёт бо онҳо рӯй намедиҳад, онҳо ба ташвиш меафтанд. Худо намехоҳад, ки мо ба ҳиссиёт вобастагӣ дошта бошем. Ё мехоҳад, ки мо наҷот ёфтани худро донем, чунки Вай инро дар Сухани Худ гуфтааст. Ҳиссиёт аксар вақт хеле тез дигаргун мешаванд ва ба онҳо така кардан мумкин нест. Сухани Худо бошад, ҳеҷ гоҳ дигаргун намешавад. Мо бояд на ба ҳиссиёт, балки ба Навиштаи Пок бовар кунем. Шояд шумо бипурсед, ки “магар шахси наҷотёфта худро хушбахт ҳис намекунад?” Бале, аммо пеш аз он ки ӯ худро хушбахт ҳис карда тавонад, бояд донад, ки наҷот ёфтааст. Пеш аз ҳама вай дилпур аст, ҳиссиёт бошад дертар меояд. Ё медонад, ки наҷот ёфтааст, зеро Сухани Худо ҳамин тавр мегӯяд. Вай худро хушбахт ҳис мекунад, чунки медонад, ки наҷот ёфтааст. Илова бар Навиштаи Пок, боз бисёр роҳҳои дигар мавҷуданд, то одам наҷотёфта будани худро ба воситаи онҳо донад. Дар поён се аломати одами наҷотёфта оварда шудааст:

1. Шахсе ки наҷот ёфтааст, дигар масеҳиёро низ дӯст медорад. (1Юҳанно 3:14).
2. Шахсе ки наҷот ёфтааст, Рӯҳи Пок дорад, ки бо ӯ дар даруни дилаш сӯҳбат намуда ба вай шаҳодат медиҳад, ки ӯ наҷот ёфтааст. Инро шаҳодати Рӯҳи меноманд (1Юҳанно 5:10; Румиён 8:16). Рӯҳи Пок ба он касоне ки ба Масеҳ бовар кардаанд,

хурсандӣ ва осоиштагӣ медиҳад ва ӯ бо масеҳиён ба воситаи Сухани Худо сӯҳбат менамояд.

3. Шахсе ки наҷот ёфтааст, аз гуноҳ нафрат дошта, он чизеро, ки дуруст аст, дӯст медорад. Гоҳо шахси масеҳӣ метавонад ба гуноҳ афтад, аммо гуноҳ бар ҳаёти ӯ муддати дуру дароз ҳукмронӣ карда наметавонад (Румиён 6:14). Вай дигар дар гуноҳ нест ва кардани корҳои гуноҳолудро давом намедиҳад.

Шахси бовардор бояд дар ҳаёти масеҳияш тараққӣ ва инкишоф ёбад. Ин шуморо нисбати наҷотатон ҳарчи бештар дилпур менамояд. Чизҳои зерин ба шумо барои дар ҳаёти масеҳӣ инкишоф ёфтан ёрӣ мерасонанд:

а. Навиштаи Покро ҳар рӯз хонда, ба он бо тамоми дил бовар кунед.

б. Ҳангоме ки Сухани Поки Худоро мехонед, ба Парвардигор дуо кунед, то бовари шуморо мустаҳкам намояд.

в. Дар бораи Оне ки шуморо аз гуноҳ наҷот додааст, ба дигарон низ нақл кунед.

Агар шумо шубҳа дошта бошед, ки ҳақиқатан масеҳӣ ҳастед, чунин кунед. Ба Худованд гӯед, ки шумо бовари кофӣ надоред, ки наҷот ёфтаед ва мехоҳед ба тезӣ соҳиби он гардед. Ба Ӯ гӯед, ки гуноҳкори нобудшуда ҳастед ва агар дар чунин ҳолат монед, ба дӯзах хоҳед рафт. Бовар намоед, ки Исои Масеҳ дар Ҷолҷолто мехкӯб шуда, ҷон супурд ва музди гуноҳҳои шуморо дод. Бовар кунед, ки Ӯ мехоҳад ва метавонад шуморо наҷот диҳад. Пас Худованд Исои Масеҳро чун Наҷотдиҳандаи худ қабул намоед.

Акнун ба Аъмол 16:31 мегузарем. Ин оят дар бораи он мегӯяд, ки агар шумо ба Исои Масеҳ бовар кунед, наҷот хоҳед ёфт. Ин Сухани Худо аст, ба он бовар кунед. Шайтон метавонад кӯшиш намояд, ки шуморо оиди наҷотатон ба шубҳа андозад. Ҳангоме ки чунин ҳодиса рӯй медиҳад, шумо бояд ҳатман ба Аъмол 16:31, ё Юҳанно 1:12, ё Юҳанно 3:36, ё Юҳанно 5:24, ё Румиён 10:9 муроҷиат намоед. Ба ӯ гуфтаҳои Худовандро нишон диҳед, ки ӯ мегӯяд: “Шумо наҷот ёфтаед, чунки ба Масеҳ имон овардаед”. Агар

шумо ба шайтон Суханони Худоро нишон диҳед, вай шуморо бо шубҳа ба ташвиш оварда наметавонад.

Ҷовидона наҷотёфта

Оё шахси наҷотёфта метавонад наҷотро аз даст диҳад? Бо шахсе ки дар ҳақиқат аз олами боло зода шудааст, ин ҳеҷ гоҳ рӯй намедиҳад. Ў ҷовидона наҷотёфта аст. Дар поён ҳафт порчаи аз Навиштаи Пок овардашударо бо диққат хонда бароед. Онҳо ин ҳақиқати бузургро ба мо ёд медиҳанд.

1. Юҳанно 10:27-29. Худованд Исои Масеҳ мегӯяд, ки *“гӯсфандони Ман ба овози Ман гӯш медиҳанд”*. Дар ояти 26, Ў мегӯяд, ки касоне ки бовар накарданд, гӯсфандони ӯ нестанд. Ў ҳар яки гӯсфандони худро мешиносад ва ба ҳар яки онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшад. Дар ояти 28 Ў мегӯяд, ки *Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам ва онҳо то абад нобуд нахоҳанд шуд*. Ҳаёти ҷовидонӣ ҳаёти то абад мебошад ва ҳар касе ки соҳиби ин ҳаёт аст, наметавонад онро гум кунад. Шахси бовардор наметавонад ба ин боварӣ дошта бошад. Инро Худованд Исои Масеҳ ваъда кардааст ва ин ваъда ба масеҳӣ вобаста нест. Ҳеҷ кас наметавонад шуморо аз дасти Масеҳ кашида гирад ва ҳеҷ кас наметавонад шуморо аз дасти Падари Ў кашида гирад (оятҳои 28,29). Исои Масеҳ ва Падари Ў шуморо дар бехатарӣ нигоҳ хоҳанд дошт.

2. Юҳанно 5:24. Ин ҳам суханони Худованд Исои Масеҳ мебошанд. Ў ба шахсе ки Сухани Ўро шунавад ва ба Фиристандаи Ў бовар кунад, ҳаёти ҷовидонӣ ваъда мекунад. Ҳаёти абадӣ ва ҳаёти ҷовидонӣ ҳар ду як маъно доранд. (Ҳангоме ки Навиштаи Покро мехонед, ба ҷои калимаи “абадӣ” калимаи ҷовидон/ҷовидонӣ”-ро истифода бурда наметавонед). Шахсе ки ба Исои Масеҳ бовар кунад, барои гуноҳи худ ҷазо нахоҳад дид, балки аллакай аз марг ба ҳаёт гузаштааст. Агар ҳатто як нафар бовардор ягон вақт ба марги рӯҳонӣ дучор мешуд, ин маънои онро медошт, ки Писари Худо ба ваъдаи худ вафодор нест.

3. Юҳанно 3:36. *Ҳар кӣ ба Писар имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ меёбад.* Ин оят маънои онро дорад, ки шахси бовардор дар замони ҳозира соҳиби ҳаёти ҷовидонист. Он намегӯяд, ки вай бояд барои соҳиб шудани ин ҳаёт интизор бошад. Ҳаёти абадӣ ё ҷовидонӣ ҳаётест, ки ҳеҷ гоҳ ба охир намерасад. Ин ҳаёт ба бовардор ҳангоми наҷот ёфтаниш дода мешавад ва онро аз вай ҳеҷ гоҳ наметавонанд гирифт.

4. Румиён 8:38,39. Фириста (ҳавворӣ) Павлус мегӯяд, ки на марг, на ҳаёт масеҳиро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. На фариштагон, на ҳокимони осмонӣ, на қувваҳо моро аз муҳаббати Худо маҳрум карда наметавонанд. На чизҳое ки бо мо дар замони ҳозира рӯй дода истодаанд, ва на чизҳое ки дар замони оянда рӯй хоҳанд дод, моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд.

Дар хотима Павлус мегӯяд, ки дар байни тамоми офаридаҳои Худо чизе нест, ки моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда тавонад. Имкон дорад, ки фарзанди Худо гуноҳ кунад, аммо гуноҳаш вайро аз муҳаббати Худо ҷудо нахоҳад кард. Гуноҳ Падари Осмонии ӯро ғамгин месозад ва барои масеҳӣ боиси нохушиҳои бисёр мегардад, аммо як чиз вуҷуд дорад, ки гуноҳ онро карда наметавонад – он наҷоти шахси масеҳиро нобуд карда наметавонад.

5. 2Тимотиюс 1:12. Ин мактуб аз ҷониби Павлус, ҳангоме ки ӯ дар зиндон ба сабаби масеҳӣ буданаш азоб мекашид, навишта шуда буд. Павлус гуфт, ки ӯ аз зиндонӣ будани худ шарм намедорад, зеро медонист ба Кӣ бовар кардааст. Ҳар як шахси масеҳӣ бояд чун Павлус ба Худованд бовар дошта бошад. Мо дар Юҳанно 6:39 мехонем, ки ҳама бовардорон ба Масеҳ супурда шудаанд, то онҳоро дар бехатарӣ нигоҳ дорад. Бовардорон аз ҷониби Худо-Падар ба Масеҳ дода шудаанд. Масеҳ хости Падарашро софдилона ба ҷо хоҳад овард.

6. Яҳудо 24. Исои Масеҳ Касест, ки қодир аст масеҳиёнро аз афтодан ба гуноҳ нигоҳ дорад. Ӯ Касест, ки онҳоро дар бехатарӣ ба хонаи осмонӣ хоҳад овард. Масеҳиён бо қуввати худ

наҷоташонро нигоҳ дошта наметавонанд, чуноне ки пеш низ қудрати наҷот додани худро надоштанд (1Петрус 1:5).

7. Румиён 8:30. *Ҳар киро, ки даъват намудааст, онҳоро низ сафед кардааст; ва ҳар киро, ки сафед кардааст, онҳоро низ ҷалол додааст.* Масеҳиён дар лаҳзаи наҷот ёфтани сафед карда шудаанд (нигоҳ кунед ба дарси якум, пункти 3). Ҳар як шахси наҷотёфта аллакай ҷалол ёфтааст, зеро сафед карда шудааст. Лекин қисмҳои мо ҳоло ҷалол наёфтаанд (1Қўринтиён 15:35-37). Ин ҳамон вақт рӯй медиҳад, ки ҳамаи бовардорон дар назди Худо ҳозир мешаванд. Он вақт баданҳои онҳо чунон дигаргун хоҳанд шуд, ки чун бадани дубора зиндашудаи Масеҳ мегарданд. Масеҳ ҳоло ҷалолёфта аст ва масеҳиён низ ҳамроҳи Ӯ ҷалол хоҳанд ёфт (Румиён 8:17).

Ҳақиқатҳои зеринро дар хотир нигоҳ доред ва шумо оиди наҷоти худ дилпур хоҳед шуд:

1. Ҳангоме ки шахси масеҳӣ гуноҳ мекунад, аз наҷоти худ маҳрум намешавад. Масеҳ аллакай барои тамоми гуноҳҳои ӯ ҷазо дидааст – гуноҳҳои гузашта, ҳозира ва оянда. Худо барои гуноҳ музди иловагӣ талаб намекунад. Шахси масеҳӣ ҳеҷ гоҳ барои гуноҳҳои худ нахоҳад мурд, чунки Масеҳ барои онҳо дар назди Худо қурбон шуда буд. Худо Довари Одил буда, гуноҳкори ба Масеҳ боваркардари мебахшад.
2. Ҳангоме ки шахси масеҳӣ гуноҳ мекунад, ба Худо – Падари Осмонии худ ғаму андӯҳ меоварад. Дар чунин ҳолат рӯҳияи хушбахтонаи оилавӣ байни фарзанд ва Падари ӯ вайрон шудааст. Шахси масеҳӣ бо вучуди ин ба оилаи Худо тааллуқ дорад, аммо хушбахт нест. Ҳангоме ки масеҳӣ гуноҳи худро эътироф мекунад, Худо ӯро мебахшад. Ҳангоми эътироф кардани гуноҳ масеҳӣ ҳама нодурустиҳои роҳдодаашро ба Худо баён карда, дар назди Ӯ иқрор мешавад, ки ин гуноҳ аст (1Юҳанно 1:9). Исои Масеҳ дар осмон барои бахшоиши масеҳии гуноҳкарда дуо мекунад (1Юҳанно 2:1). Исои Масеҳ барои гуноҳҳои масеҳӣ қурбонӣ мебошад ва Худо ба сабаби қурбонии Писари Худ гуноҳро

мебахшад. Шахси масеҳӣ, ки гуноҳи худро эътироф мекунад, медонад, ки Худо ӯро бахшид ва аз гуноҳ пок кард. Ҷаму андӯҳе ки сабабаш гуноҳ буд, аз байн рафта, байни Падари Осмонӣ ва ӯ рӯҳияи хушбахтонаи оилавӣ барқарор мегардад.

3. Баъзан шахси масеҳӣ дидаву дониста кори нодуруст карда, ҳамин тариқ гуноҳ мекунад. Фарзанди Худо, ки чунин рафтор мекунад, аз ҷониби Худо – Падари Осмонӣ қазо хоҳад дид (Ибриён 12:6,7). Падар метавонад барои назди Худ баргардондани ӯ ҷаму азобҳоро истифода барад. Дар баъзе ҳолатҳо Худо ҳатто ҳаёти заминии масеҳиро қатъ менамояд: дар чунин ҳолат масеҳӣ ҷисман мемирад, аммо ҷонаш наҷот меёбад (1Қўринтиён 5:5).
4. Шахси масеҳӣ гуноҳ карда метавонад ва мекунад, аммо масеҳии ҳақиқӣ аз такрор кардани худӣ ҳамон гуноҳ худро нигоҳ медорад. Гуноҳ ӯро бадбахт месозад ва ӯ аз он нафрат дорад. Гоҳо шахси масеҳӣ аз эътирофи гуноҳ дар назди Худо даст мекашад ва гуноҳ карданро давом медиҳад. Баъд Худо ба ҳаёти ӯ қазо меорад. Худо Падари ӯст ва фарзанди Худо, ки гуноҳ мекунад, қазо медиҳад, чуноне ки падари заминӣ фарзанди худро барои гӯш накардан қазо медиҳад. Бо вучуди ин, мо ҳангоми гуноҳ кардан аз наҷоти худ маҳрум намешавем. Баъзеҳо фикр мекунанд, ки гуноҳ карданро давом дода метавонанд ва аз назари Худо пинҳон мешаванд, аммо Худо ҳар як гуноҳро мебинад ва мо наметавонем гуноҳро аз ӯ пинҳон созем (Ибриён 4:13). Агар мо гуноҳи худро эътироф накунем, Худо ба ҳаёти мо бадбахтӣ ва ғамро хоҳад овард. Худо хоҳони он аст, ки мо гуноҳро тарк карда, назди ӯ баргардем.
5. Ба фикри баъзе одамон дар Навиштаи Пок оятҳои мавҷуданд, ки оиди имконияти аз наҷоти худ маҳрум шудани шахси масеҳӣ сухан меронанд. Шумо бояд ин оятҳоро бо диққат омӯзед ва оятҳои пеш ва баъд аз онҳо омадаро хонда бароед. Сипас мефаҳмед, ки ин оятҳо танҳо дар бораи одамонеанд, ки худро бардурӯғ масеҳӣ нишон медиҳанд, ё одамоне ки роҳи наҷотро медонистанд, вале онро рад намуданд. Дар Навиштаи Пок гуфта

нашудааст, ки бовардори аз олами боло зодашуда метавонад
нобуд шавад.

Ғалаба бар васваса

Чӣ тавр шахси масеҳӣ метавонад аз корҳои гуноҳолуд даст кашад? Ҳамин ки одам наҷот ёфт, дар дохили ӯ мубориза оғоз меёбад. Ин аз он сабаб рӯй медиҳад, ки шахси масеҳӣ ҳанӯз ҳам соҳиби табиати пургуноҳи одамист, ки ҳангоми зодашавӣ соҳиб гаштааст. Табиати пургуноҳи ӯ кӯшиш мекунад, ки вайро ба гуноҳ кашад. Ҳангоме ки масеҳӣ аз олами боло зода шуд, ӯ табиати навро қабул намуд. Табиати нав ҳаёт дар Худост. Он ба гуноҳ нафрат дорад ва ба мо қувват медиҳад, то корҳои ба ҷо оварем, ки ба Худо маъқул бошанд. Ин ду табиат ҳамеша зидди якдигар мубориза мекоранд (Ғалотиён 5:16,17; Румиён 8:5,8).

Табиати одамӣ табиати кӯҳна ҳам номида мешавад ва он бе ягон умед ба беҳбудӣ, вайрон мебошад. Он ба тарафи хуб инкишоф ёфта наметавонад ва дар шахси масеҳӣ то дами ба хонаи осмонӣ рафтаниш мекӯшад. Худо табиати кӯҳнаи инсонро айбдор донист ва онро ҳангоми ба салиб меҳкӯб шудани Масеҳ ҷазо дод. Ҳозир ӯ меҳаҳад, ки масеҳиён ба он чунон муносибат кунанд, ки гӯё мурда бошад. Онро дастгирӣ накунад! Ба он ғизо надихед! Ба он имконият надихед! (Румиён13:14).

Табиати нав дар шахси масеҳӣ хоҳиши иҷро кардани корҳои дурустро ба вуҷуд меорад ва ҳар қадаре ки бовардор ба табиати нав итоат намояд, ҳамон қадар боқувваттар мешавад. Масеҳӣ бояд ҳамеша корҳои кунанд, ки ба Худо писанд оянд ва ин табиати нави ӯро дастгирӣ хоҳад кард.

Шахси масеҳӣ бо гуноҳ озмуда мешавад. Шайтон кӯшиш мекунад, ки масеҳӣ ба ҳаёти пургуноҳ, ки пеш аз наҷот ёфтаниш дошт, бозгашт кунанд. Баъзе рафиқони нобовар низ метавонанд ӯро ба кардани корҳои нолоиқ васваса кунанд. Чӣ тавр вай метавонад бар ин васвасаҳо ғолиб гардад? Инак баъзе дастурҳои ки дар ин ёрӣ хоҳанд расонд:

1. Ҳар рӯз дуо кунед! Аз Худо ёрӣ хоҳиш кунед, то донед, ки ҳангоми ба васваса дучор гардидан чӣ гуна амал намоед (Ибриён 4:16). Худо шуморо боқувват месозад ва ба шумо ёрӣ хоҳад

расонд, ки бади́ро аз худ дур намоед (1Қўринтиён 10:13). Агар кўшиш кунед, ки аз ўҳдаи ин ба воситаи қуввати худ бароед, шикаст хоҳед хўрд.

2. Навиштаи Покро ҳар рўз хонед. Барои иҷрои ин бояд ҳар рўз вақти махсус ҷудо кунед. Шумо бояд Навиштаи Покро омўzed ва оятҳои онро дар хотир нигоҳ доред (Қўлассиён 3:16). Ҳар қадаре ки шумо ин корро кунед, Сухани Худо ҳамон қадар шуморо хирадмандтар мегардонад. Забур 118:9,11 ба мо ёд медиҳад, ки Сухани Худо барои аз гуноҳ барканор будан ёрӣ мерасонад.
3. Ба табиати нав ғизо дода, онро дастгирӣ намоед! Табиати кўхнаро аз худ дур кунед. Бодикқат бошед, ки ба кучо меравед, ба чӣ гўш медиҳед ё чиро дар телевизор тамошо мекунед ва чиро мехонед (Қўлассиён 3:5-9). Шахси масеҳӣ бояд дар бораи Масеҳ фикр кунад. Ҳангоме ки шумо дар бораи Масеҳ фикр карда меистед, наметавонед ба фикри бад роҳ диҳед (Қўлассиён 3:10-14). Фикрҳои оиди Масеҳ ба шумо қувват мебахшанд, то чунон зиндагӣ кунед, ки ба Худо писанд ояд. Шахси масеҳӣ ҳангоме ки дар бораи Масеҳ фикр мекунад, Ёро парастид мекунанд. Шумо монанди Касе хоҳед шуд, ки Ёро парастид мекунед. 2Қўринтиён 3:18 таълим медиҳад, ки ҳангоме масеҳиён ба оинаи Сухани Ё менигаранд, ба Исои Масеҳ монанд мешаванд. Яъне ҳар қадаре ки дар бораи ҷалол ва покии Масеҳ хонед ва чуқур фикр кунед, Рўҳи Пок, ки дар шумо зиндагӣ мекунад, шуморо ҳамон қадар дигаргун хоҳад кард. Рўҳи Пок кўшиш мекунад, ки шахси масеҳиро ҳарчи бештар ба Масеҳ монанд созад.
4. Дар назди Худо гуноҳҳои худро эътироф намоед. Ҳамин ки шумо хато карданатонро фаҳмидед, аз Худо хоҳиш намоед, ки шуморо бахшад. Кори нодуруст метавонад дар фикрҳои гуноҳолуд, суханони ношоиста, ё ягон амали гуноҳолуди шумо ифода ёбад. Мунтазир набошед. Гуноҳи худро фавран дар назди Худо эътироф кунед (Масалҳо 28:13).

5. Бо дигар масеҳиён дӯстӣ кунед ва бо одамоне ки аз гуноҳ хурсандӣ меёбанд, дӯстӣ накунед (Масалҳо 10:16; Ибриён 10:24,25). Шояд шумо бо шахсони наҷотнаёфта кор ва зиндагӣ мекунед. Бигузор онҳо бинанд, ки шумо ҳам дар сухан ва ҳам дар амал масеҳӣ мебошед. Ба онҳо дар роҳҳои пургуноҳашон ҳамроҳ нашавед (Эфсӯсиён 5:11).
6. Худро дар роҳи Худованд машғул доред. Танбалӣ аксаран ба гуноҳ мебарад. Қисми худро ба Худованд супоред, то Ӯ онро ҳамон тавре ки беҳтар меҳисобад, истифода барад (Румиён 6:19). Корҳои карданӣ бисёранд ва шумо ба беҳтарини Устоҳо шогирд хоҳед шуд.
7. Қисматонро машқ диҳед ва онро дар саломатии хуб нигоҳ доред (Тимотиус 4:8). Қисми шумо хонаи Рӯҳи Пок аст, ки дар шумо зиндагӣ мекунад (1Қўринтиён 6:19,20). Машқҳои варзишӣ хубанд, аммо онҳо набояд вақти бисёрро гиранд ва корҳои рӯҳониро танг карда бароранд. Шахси масеҳӣ бо як маротиба бар озмоиш ғалаба карданаш аз озмоиш озод шуда наметавонад. Ғалабаи шумо ба он вобаста аст, ки то чӣ андоза ба Худо умед мебандед. Шумо бояд ҳар лаҳза ва ҳар рӯз ба Худо умед бандед. Агар шумо Худовандро фаромӯш кунед ва нисбати дуову омӯзиши Навиштаи Пок беарво бошед, метавонед ба васваса таслим шавед. Ин ҳодиса метавонад ҳатто бо касе рӯй диҳад, ки дар бораи Навиштаи Пок бисёр медонад ва муддати дароз масеҳӣ буд. Нигоҳи чашмони худро дар Худованд нигоҳ доред (Қўлассиён 3: 1-4).

Рафтори масеҳӣ

Чӣ тавр шахси масеҳӣ фаҳмида метавонад, ки чиро кардан мумкин аст чиро не? Магар дуруст аст, ки ӯ низ ҳамаи он корхоеро, ки одамони наҷотнаёфта барои вақтхушӣ мекунад, кунад? Оё барои шахси масеҳӣ баъзе корҳо нодуруст буда метавонанд? Шабнишиниҳо, майпарастӣ, “дискотекаҳо”, киноҳо чӣ? Навиштаи Пок дар бораи баъзе корҳои сухан меронад, ки мо бояд онҳоро накунем. Мо чӣ тавр фаҳмида метавонем, ки кадом кор дуруст мебошад кадомаш не?

Ин дарс ба шумо дувоздаҳ савол пешкаш хоҳад кард, то қарор намоед, ки кадом корҳо дурусту кадомашон нодурустанд.

1. Оё Навиштаи Пок равшан мегӯяд, ки Худованд корхоеро, ки шумо дар хусуси иҷро намудани онҳо дилпур нестед, манъ мекунад? То фаҳмидани он, ки Худо дар бораи ин кор чӣ мегӯяд, онро ба ҷо наоваред. Агар шумо пай бурдед, ки ӯ иҷрои ин корро иҷозат намедихад, он гоҳ ҳар қадаре ки худро аз ягон касалии марговар дур мегиред, ҳамон қадар аз ин кор низ дур шавед (1Таслӯникиён 5:22).
2. Оё дар ин кор барои Худо ҷалоле вуҷуд дорад? Ҷалол барои Худо маънои онро дорад, ки ӯ бо коре ки шумо мекунед, мушарраф ва ситоиш хоҳад шуд. Дар 1Қўринтиён 10:31 мо мехонем: *“Ҳар коре ки мекунед, ҳамаашро барои ҷалоли Худо ба ҷо оваред”*. Маълум кунед, ки оё пеш аз он ки дар ин кор иштирок намоед, софдилона баракати Худоро ба ин кор хоҳиш карда метавонед? Оё Худо бо ин кори мекардаатон мушарраф хоҳад шуд?
3. Оё кори шумо “ба ин ҷаҳон” тааллуқ дорад? Ҳангоме ки Исои Масеҳ барои халқи худ дуо мекард, мегуфт, ки онҳо аз ин ҷаҳон набуданд, чунон ки ӯ низ аз ҷаҳон набуд (Юҳанно 17:14-16).

Агарчи ӯ дар ҷаҳон зиндагӣ мекард, аз ин ҷаҳони радкунандаи Худо набуд. Он чизе ки Вай дар бораи Худо ва инсон мегуфт, аз фикру андешаҳои дигар одамон хеле фарқ мекард. Ӯ ба ҷаҳон тааллуқ надошт ва масеҳиён низ ба ҷаҳон тааллуқ надоранд. Агар он чи оиди он боварӣ надоред, коре бошад, ки ҷаҳониён мекунанд ва аз ҳақиқатҳои шумо дар Навиштаи Пок омӯхтаед, фарқ кунед, пас он на ба Масеҳ, балки ба ҷаҳон тааллуқ дорад (1Юҳанно 2:15-17).

4. Оё Исои Масеҳ кореро, ки оиди кардан ё накардани он дилпур нестед, ба ҷо оварда буд? Вай ба мо намунаи ибрат боқӣ гузошт, то ки ба Ӯ пайравӣ намоем (1Петрус2:21).
5. Оё шумо мехоҳед, ки Худованд ҳангоми бозгашт шуморо машғули ин кор бинад? Ягон коре накунад, ба ягон ҷое наравед ё ягон чизе нагуяд, ки шуморо шарманда созад, агар Худованд ногаҳон биёяд (1Юҳанно 2-28).
6. Агар шумо дар дарунатон зистани Рӯҳи Поки Худоро ба ёд оваред, оё он корро кардан мехоҳед? Бадани шумо хонаи Рӯҳи Пок аст, ки дар даруни шумо зиндагӣ мекунад ва шумо Ӯро ҳамчун тӯҳфа аз Худо қабул намудаед. Шумо аз он худ нестед, тани шумо ба шумо тааллуқ надорад (1Қўринтиён 6:19). Эфсӯсиён 4:30-ро ҳам хонед. Худованд Исои Масеҳ қарзи шуморо бо хуни гаронбаҳои Худ адо кард (1Петрус 1:18,19).
7. Оё барои шумо чун фарзанди Худо ҳамин тавр амал кардан дуруст аст? Ҳангоме ки писари подшоҳи заминӣ ё фарзанди раис ягон кори нодуруст кунед, номи падарашро паст месозад. Шахси масеҳӣ низ, ҳангоме ки корҳои нодуруст мекунад, номи Исои Масеҳро паст мезанад (Румиён 2:24; Қўлассиён 1:10).
8. Ҳангоме одамони дигар мебинанд, ки шумо ин корро мекунед, оё фикр нахоҳанд кард, ки дар ҳақиқат байни шахси масеҳӣ ва шахси наҷотнаёфта ягон фарқе вуҷуд надорад? (2Қўринтиён 5:17). Оё ин масеҳии навбоварро водор намесозад, ки чунин рафтори шуморо пайравӣ кунед – шояд аз шумо каме бештар

карда, ба гуноҳ фурӯ равад? Ҳавворӣ Павлус огоҳ карда буд, ки ҳеҷ кас чизеро, ки ба гуноҳ водор месозад, дар сари роҳи масеҳии дигар нагузорад (Румиён 14:13).

9. Оё нисбати коре ки оиди он дилпур нестед, ҳатто каме шакку шубҳа доред? Агар вуҷуд дошта бошад, пас онро накунед.
10. Оё вақтро ба таври беҳтар истифода бурдан мумкин аст? Мо бояд вақтро азизу ғанимат донем (Эфсӯсиён 5:16). Ин маънои онро дорад, ки мо бояд вақтро ба таври пурсамартарин истифода барем. Мо бояд бо иҷро кардани баъзе корҳои хуб маҳдуд нагардем, балки кӯшиш кунем, ки корҳои ҳарчи беҳтар иҷро намоем.
11. Агар барои хароҷот пул бошад, оё онро ба таври беҳтар истифода бурдан мумкин аст? Мо бояд пулҳоямонро ба таври беҳтарин, барои ҷалоли Худо ва барои баракати дигарон истифода барем (Луқо16:11).
12. Ва ниҳоят, оё ин чиз бори гарон аст? (Ибриён 12:1). Дар ин оят ҳаёти шахси масеҳӣ бо мусобиқаи даводавӣ муқоиса карда мешавад, ки аз замони наҷот ёфтаниш оғоз ёфта, то дами ба осмон расидани ӯ давом мекунад. Одами дар майдон даванда дар ҳақиқат меҳодад ғалаба ба даст орад ва борҳои вазнини нолозимро бо худ бардошта намебарад. Ҳамин тавр шахси масеҳӣ низ бояд ҳама чизҳоро, ки ӯро аз монандӣ ба Масеҳ бозмедоранд, аз худ дур кунад.

Ҳангоми фикр кардан дар бораи ин мавзӯъ хуб мешуд агар дар ёд нигоҳ медоштед, ки мо *“тобеи шариат не, балки тобеи файз”* ҳастем (Румиён 6:14,15). Мо аз он чи дигарон мекунанд, на барои он дур меистем, ки моро Худо ба ин маҷбур кард, балки барои он ки мо Худовандро дӯст медорем. Мо меҳодем он чиро, ки Худо хоҳон аст, иҷро кунем, зеро ӯ барои мо ин қадар корҳои бисёр кардааст. Масеҳ барои мо мурд ва мо меҳодем ҳаёте ба сар барем, ки ба Ӯ маъқул шавад (2Қўринтиён 5:14,15). Худо намегӯяд, ки *“агар шумо худро аз айшу ишрати пургуноҳ дур нигоҳ доред,*

шумо масеҳї хоҳед шуд”, балки Ү мегӯяд: “Шумо масеҳї ҳастед!
Акнун бояд тавре зиндагї кунед, ки муносиби масеҳї бошад”
(Эфсӯсиён 4:1).

Дар ғӯта дафншуда

Ғӯта чист ва кӣ бояд ғӯта гирад? Исои Масеҳ пеш аз ба осмон боло шудан ба шогирдони Худ гуфта буд: *“Пас биравед ва ҳамаи халқхоро шогирд созед ва онҳоро ба номи Падар, Писар ва Рӯҳи Пок ғӯта диҳед ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро ба шумо фармудам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳаррӯза то охирзамон бо шумо ҳастам”* (Матто 28:19,20).

Худованд мехост, ки шогирдони Ӯ назди мардуми ҳар як миллати ҷаҳон раванд ва ба онҳо оиди марг ва зинда шудани Ӯ нақл кунанд. Ӯ мехост тамоми ҷаҳон бинад, ки ҳамаи одамон дар ҳама ҷо наҷот ёфта метавонанд. Ин Хушxabар, яъне Инҷил мебошад. Худованд ҳамчунин мехост, ки шахсони ба Инҷил боваркарда ғӯта гиранд. Аз ин ҷо ду савол ба миён меояд: 1. Ғӯтаро чӣ гуна ба ҷо овардан даркор аст? 2. Маънои ғӯта чист?

Барои он ки ҷавоби саволи якумро ёбем, ба Аъмол 8:26-29 муроҷиат мекунем. Дар он ҷо мо ҳикояро оиди марде мехонем, ки дарҳол баъди наҷот ёфтан ғӯта гирифт. Ин мард олимансабу обрӯманд ва нигоҳбони хазинаи Маликаи Ҳабаш буд. Вай дар Уршалим буд ва ба хонаи худ бармегашт. Ҳангоме вай бо аробаи худ аз роҳи камодами биёбон мерафт, китоби Паймони Куханро мехонд. Худо медонист, ки то чӣ андоза дар ҳақиқат ин мард маънои калимаҳои мехондаашро доништан мехост.

Дар худи ҳамон вақт Рӯҳи Пок ба мавъизачӣ Филиппус муроҷиат карда гуфт, то ба ҷое равад, ки бо ин мард вомехӯрад. Филиппус итоат кард ва ҳамин ки ба ароба наздик шуд, овози мардеро шунид, ки китоби пайғамбар Ишаъё боби 53-ро баланд мехонд. Филиппус ба ӯ фаҳмонд, ки ҷои мехондаи вай оиди Худованд Исои Масеҳ аст. Вай ба ин мард нақл кард, ки Исои Масеҳ барои наҷот ёфта тавонистани гуноҳкорон ҷон супурда, қурбон шуд. Ин мард ба Масеҳ бовар кард ва аз Филиппус хоҳиш кард, ки ӯро ғӯта диҳад. Филиппус барои ғӯта додани вай розӣ шуд, зеро он мард ҳақиқатан ба Масеҳ бовар кард. Ароба дар наздикии обе нигоҳ дошта шуд. Мо дар Аъмол 8:38-39 мехонем, ки чӣ тавр

он мард ғӯта гирифт – “*ҳар ду, Филиппус ва хочасаро (яъне ин марди олимансаб), ба об фуромаданд ва Филиппус ӯро ғӯта дод*”. Баъд мо мехонем, ки онҳо аз об баромаданд. Аз ин порчаи Навиштаи Пок мо мебинем, ки шахси ғӯтагирифта лаҳзае зери об карда шуд. Ин рамз ё аломате буд, ки онро мо ҳангоми ба саволи дуҷум ҷавоб додан дида мебароем.

Маънои ин ғӯтае ки чунин оддӣ дар канори роҳ чандин сол пеш ба ҷо оварда шуд, дар чӣ буд? Ғӯта имрӯз чӣ маъно дорад?

1. Ғӯта амали итоат ба фармудаи Худованд Исои Масеҳ аст (Матто 28:19). Он гуноҳро аз байн намебарад. Гуноҳро ба воситаи об шуста тоза кардан имкон надорад. *Танҳо хуни Исои Масеҳ, Писари Худо моро аз ҳар гуноҳ пок месозад* (1Юҳанно 1:9). Танҳо он касоне ки ба Исои Масеҳ бовар кардаанд, бояд ғӯта гиранд (Аъмол 18:8). Ҳангоме ки шахси масеҳӣ ғӯта гирифта, ба хости Худо итоат мекунад, соҳиби виҷдони пок, тозагии ботинӣ ва осудагӣ мешавад (1Петрус 3;21).
2. Ғӯта ҳамчунин рамз ва тасвири ҳақиқати рӯҳонист (Румиён 6:3-5).
 - а. Дар баъзе ҷойҳои Навиштаи Пок об чун рамзи доварӣ (қиёмат) ва марг истифода бурда мешавад.
 - б. Ҳангоме ки Масеҳ ҷон дод, ба зери обҳои доварӣ ва марг рафт, то ки гуноҳҳои моро тоза намояд (Забур 41:8).
 - в. Шахси бовардор бо Исои Масеҳ мурдааст, зеро Масеҳ ба ҷои ҳамин бовардор ҷон дод. Ҳангоме ки Масеҳ мурд, бовардор низ мурд; ҳангоме ки Масеҳ гӯр карда шуд, бовардор низ гӯр карда шуд; ҳангоме ки Масеҳ аз мурдагон зинда шуд, бовардор низ зинда шуд. Ғӯта рамзи марг, гӯршавӣ ва зинда шудани бовардор мебошад. Вай ҳангоми ғӯта зери об шуда (рамзи гӯршавӣ), боз аз он мебарояд, то барои Худо ҳаёти нав барад.
 - г. Худо ба шахси масеҳӣ ҳамчун ба шахсе менигарад, ки бо Масеҳ аз мурдагон зинда шудааст. Ҳаёте ки Худо дар бовардор мебинад, ҳаёти дорои табиати нав аст (Ҷалотиён 2:20). Шахси масеҳӣ барои гуноҳ ва ҳар он чи дар ҳаёти ӯ пеш аз наҷот ёфтаниш буд, мурд. Худо дигар на шахси мурда, балки шахси навро мебинад, ки дар Исои Масеҳ офарида шудааст.

д. Ҳангоме ки шахси масеҳӣ ғӯта мегирад, бо ин амал ба ҳар як кас нишон медиҳад, ки ӯ ҷои худро дар назди Масеҳ интиҳоб намуд. Вай бо Масеҳ дар марг, дафншавӣ ва растохез якҷоя шуд (Қўлассиён 2:12 ва 3:1-2). Шахси масеҳӣ бояд аз ҳамин дам ҳаёти навро сар кунад. Вай ба дӯстони худ иқрор мешавад, ки ҳангоми ғӯта гирифтани табиати кӯҳна ва гуноҳдӯстдори ӯ бо Масеҳ гӯр карда шуд. Қувваи бузурге ки Худо-Падар барои аз нав зинда кардани Масеҳ истифода бурд, ҳамчунин барои ба масеҳӣ бахшидани ҳаёти нав истифода шуд. Акнун Худо мунтазир аст, ки масеҳӣ ба ӯ ҳаёти навро нишон диҳад (Румиён 6:4).

3. Шахси дар ҳақиқат ғӯтагирифта ба воситаи ҳаёти нави худ нишон медиҳад, ки табиати кӯҳнаи вай, яъне табиати одамиаш мурдааст. Ғӯта маросими берунӣ аст, ва агар табиати кӯҳнаро мурда наҳисобем ва ба ҳаёти нав имкони зистан надихем, он бефоида аст.

Бисёр солҳо пеш аксаран бовардори ғӯтагирифтаре азоб дода, ба марг маҳкум мекарданд. Аммо ҳангоме ки дигар одамоне наҷот меёфтанд, онҳо низ мехостанд ғӯта гиранд. Ин одамоне ба наздикӣ ғӯтагирифта ҷои он одамоне ба марг маҳкумшударо ишғол менамуданд (1Қўринтиён 15:29). Дар баъзе кишварҳо ғӯта дар дилҳои гуноҳкороне ки ба бовардорон зид мебошанд, ғазаби калонро ба вучуд меоварад. Гоҳо ҳангоме ки масеҳӣ Масеҳро фақат бо сухан эътироф менамояд, ба ӯ кордор намешаванд. Аммо ҳангоме ки вай Масеҳро ба воситаи ғӯта гирифтани эътироф менамояд, душманони Масеҳ зидди ӯ ҷанги бераҳмона оғоз мекунанд. Бовардори ғӯтагирифта шояд ба мушкилот дучор шавад, аммо вай дар айни замон ҳуди ҳамон хурсандиеро, ки марди олимансаби ҳабашӣ дошт, соҳиб мешавад. Мо мехонем, ки ин мард роҳи худро бо хурсандӣ давом дод (Аъмол 8:39).

Акнун, ки шумо ин ҳақиқатро медонед, ҳушо шумо, агар инро ба амал оваред (Юҳанно 13:17).

Интихоб намудани ҷамоат

Чӣ тавр шахси масеҳӣ фаҳмида метавонад, ки ба кадом ҷамоат дохил шавад? Ҳамон лаҳзае ки одам наҷот меёбад, ба Ҷамоати ҳақиқӣ дохил мешавад. Номии ӯ дар “дафтари ҳаёти Барра” дар осмон навишта шудааст (Ваҳй 21:27). Ҷамоати ҳақиқӣ аз шахсони ба Худованд Исои Масеҳ боваркарда, новобаста ба наҷод ва ранги пӯсти онҳо ташкил ёфтааст. Аъзоёни Ҷамоати ҳақиқиро дар ҳама ҷои ҷаҳон вохӯрдан мумкин аст, агарчи Ҷамоат ҳеҷ гоҳ дар як ҷо пурра ҷамъ нашудааст.

Бо вучуди ин, барои масеҳиёне ки дар наздикии якдигар зиндагӣ мекунанд, имконпазир аст, ки ҳамчун аъзоёни ҷамоат якҷоя ҷамъ шаванд ва дар гузаронидани парастии Худо Худоро ҳамчун роҳнамои худ истифода баранд. Масеҳиён дар давраи аввал дар хонаҳои худ ҷамъ мешуданд (Румиён 16:5; Филемӯн 2). Мо мехонем, ки дар ин ҷамъомадҳо *онҳо бо шунидани таълими Ҳаввориён, робита, ёдоварию шомии Худованд ва дуо гуфтан машғул буданд* (Аъмол 2:42; Қўлассиён 4:15).

Акнун аниқ маълум аст, ки Худованд мехоҳад, то масеҳиён якҷоя чун аъзоёни ҷамоат дар вақтҳои муқаррарӣ ҷамъ шаванд. Ибриён 10:25 пешакӣ хабар медиҳад, ки оиди бо бовардорон дар ҷамоати маҳаллӣ якҷоя ҷамъ шудан бепарвоӣ кардан мумкин нест. Дар ин оят мо мехонем, ки *“ҷамъомади худро тарк накунем, чунон ки баъзе касонро одат шудааст”* – ин маънои онро дорад, ки мо набояд аз одати дар якҷоягӣ ҷамъ шудан даст кашем, чуноне ки инро баъзе одамон мекарданд.

Гоҳо барои масеҳии навбовар донишмандон он ки дар кучо вай бояд бо дигар бовардорон парастии кунанд, мушкил мешавад. Ин ба он мавриде дахл дорад, ки дар як вилоят ё шаҳр зиёда аз як ҷамоати маҳаллӣ вучуд дошта бошад. Дар баъзе шаҳрҳо бисёр гурӯҳҳои гуногуни масеҳиён бо фарқиятҳои зиёд дар таълимоташон вучуд доранд.

Шахси масеҳӣ чӣ тавр фаҳмида метавонад, ки ба кадом гурӯҳи маҳаллӣ бояд дохил шавад? Пеш аз ҳама, вай бояд ба таври ҷиддӣ

дуо кунад, то андешаҳои Худоро нисбати ин кор равшан фаҳмида тавонад, ки ба кадом гурӯҳи маҳаллӣ бояд дохил шавад. Ӯ бояд ба воситаи хондани Сухани Худо фаҳмад, ки ҷамоати маҳаллӣ чист. Вай бояд Навиштаи Покро барои санҷидани таълимотҳое ки ин одамон баён мекунанд, истифода барад (Ишаъё 8:20).

Рӯйхати зерин ба масеҳии навбовар барои ёфтани гурӯҳи дурусти масеҳиён ёрӣ медиҳад:

1. Шумо бояд дилпур бошед, ки ин гурӯҳ ба он ақида, ки тамоми Навиштаи Пок таҳти илҳоми Худо навишта шудааст, бовар мекунанд. Сухани Худо ба мо ба воситаи Рӯҳи Пок дода шудааст. Ӯ суханхоро ба одамоне дода буд, ки онҳоро бисёр сол пеш навиштанд (2Тимотиюс 3:16; 2Петрус 1:21). Барои ҳамин мо мегӯем, ки Навиштаи Пок Суханест, ки бо илҳоми Худо навишта шудааст. Баъзе одамон бовар намеkunанд, ки Навиштаи Пок ба воситаи илҳоми Рӯҳи Пок навишта шуда буд. Онҳо мегӯянд, ки Навиштаи Пок қисман Сухани Худову қисман суханони одамон мебошад. Ин нодуруст аст, чунки Навиштаи Пок пурра Сухани Худост. Мо бояд ба Сухани Худо бовар кунем, ба он гӯш диҳем ва итоат намоем. Он дар ҳама соҳаҳои бовар ягона сарчашмаи эътибор буда, корҳое ки мо мекунем, бояд ҳамеша ба воситаи он идора карда шаванд.
2. Дилпур бошед, ки ин гурӯҳ дар бораи Шахсияти Масеҳ ҳақиқатро таълим медиҳад. Бисёр одамон тайёранд гӯянд, ки Масеҳ роҳбари бузург, бузургтарин Одамест, ки замоне зиндагӣ кардааст, ва Ӯро ҳатто “Шахсияти илоҳӣ” меноманд. Аммо ҳақиқати бузург дар бораи Наҷотдиҳандаи бобаракати мо ин аст, ки Ӯ Худост (Қўлассиён 2:9). Ӯ бояд аз ҷониби ҷамоат чун Худо эътироф ва шинохта шавад.
3. Дилпур бошед, ки таълимот дар бораи кори Масеҳ дуруст аст. Навиштаи Пок таълим медиҳад, ки Исои Масеҳ ҳаёти бегуноҳ ба сар бурд; барои гуноҳҳои мо дар салиб меҳкӯб шуд; дафн карда шуд; аз мурдагон зинда гашт ва сипас дар бадани зиндашудаи Худ ба осмон боло рафт. Акнун Ӯ дар тарафи рости Худо-Падар ҷойгир аст (1Қўринтиён 15:1-4). Мо танҳо ба воситаи бовар ба Ӯ

начот ёфтем ва ягон некӣ ё корҳое ки мо карда метавонем, дар начоти мо ҳиссае надоранд (Эфсӯсиён 2:8,9).

4. Он чиро, ки ин гурӯҳ оиди хуни гаронбаҳои Масеҳ таълим медиҳад, аниқ муайян кунед. Бе хуни Масеҳ бахшиши гуноҳ номумкин аст (Қўлассиён 1:14; Ғалотиён 1:6-9).

Илова ба ин чор чиз, шумо ҳамчунин бояд дилпур бошед, ки мавъиза ва корҳои ҷамоати маҳаллӣ бо ҳақиқатҳои муҳими зерин мувофиқат мекунад:

1. Масеҳ Сарвари ҷамоат аст (Қўлассиён 1:18,19; Эфсӯсиён 1:22,23). Ҳеҷ як одам ба ин вазифа даъво карда наметавонад. Дар ҳар ҷое ки Масеҳ ҷои Худро ҳамчун Сарвари ҷамоат ишғол кард, бовардорон ба Ӯ ва танҳо ба Ӯ барои роҳнамоӣ ва фаҳмидани фармонҳояш менигаранд.

2. Ҳама бовардорон узвҳои Бадани Масеҳ мебошанд (1Қўринтиён 12:12,13). Ҳама фарзандони ҳақиқии Худо бояд дар ҷамоати маҳаллӣ азизу арҷманд бошанд. Танҳо бовардорони зерин набояд дар мушоракати аҳли ҷамоат ҳисса дошта бошанд:

а. Онҳое ки ба таълимоти аниқи Навиштаи Пок бовар намекунад (2Юҳанно 10).

б. Онҳое ки дар гуноҳ зиндагӣ мекунад (1Қўринтиён 5:13). Чунин одамон ба парастии ҷамоат омада метавонанд, аммо дар чашидани нону шарбат ҳангоми ёдоварии шомии Худованд ва дар корҳои ҷамоатӣ набояд иштирок намоянд.

3. Ҳеҷ як одами нобовар набояд ба мушоракати ҷамоатӣ қабул карда шавад.

4. Ҳама бовардорон хизматгорони Худо мебошанд (1Петрус 2:5,9). Дар Паймони Кӯҳан байни хизматгорони хонаи Худо ва дигар исроилиён фарқ вучуд дошт. Исроилиён қурбониҳоро ба Худо меоварданд, аммо иҷозат надоштанд онҳоро ба ҳузури Ӯ бурда расонанд. Одамон қурбониҳои худро ба хизматгорони хонаи Худо медоданд ва онҳо қурбониҳо ба ҳузури Худо бурда

мерасонданд, зеро ин вазифаи онҳо буд. Пас аз марги Масеҳ чунин фарқият аз байн рафт. Ҳоло дар Паймони Навин чунин фарқият вуҷуд надорад. Акнун ҳама масеҳиён хизматгорони Худоҷанд ва метавонанд ба воситаи бовар рост ба ҳузури Худо ворид шаванд. Қурбониҳое ки онҳо ба Худо пешкаш менамоянд, парастӣ, ситоиш ва хизматгузорӣ мебошанд. Паймони Навин таълим медиҳад, ки ҳама бовардорон бояд Сухани Худоро хонанд, барои Худо боғайрат бошанд ва хушхабарии Ӯро ба одамон расонанд.

5. Ҷадрӯ мартабаи Рӯҳи Пок бояд шинохта шавад. Ин маънии онро дорад, ки Рӯҳи Пок Роҳбар аст ва Ӯ бояд парастӣ, хизматгузорӣ, таълимот ва интизомро дар ҷамоат роҳбарӣ кунад. Роҳнамоӣ ва роҳбарии Рӯҳи Покро набояд фикрҳо ё маросимҳои одамон маҳдуд кунанд (2Қӯринтиён 3:17; Эфсӯсиён 4:3).

Чизҳои омӯхтаамонро аз нав дида мебароем: бовардор бояд ҷамоатро ҷустуҷӯ намояд, ки он ҷо масеҳиён Навиштаи Покро ҳамчун ягона роҳнамои худ истифода мебаранд; ба ҳама чизе ки Навиштаи Пок дар бораи Шахсият ва кори Масеҳ ёд медиҳад, бовар мекунанд; кӯшиш менамоянд, ки таълимоти Паймони Навинро оиди Ҷамоат ва нақшаҳои он ба амал оваранд. Бовардороне ки ба ин масъалаҳои асосӣ мувофиқат мекунанд, соҳиби он чизе мешаванд, ки дар Сухани Худо “мушоракат” бо ҳамдигар номида шудааст (Аъмол 2:42).

Нақшаи Худо оиди ҳаёти мо

Чӣ тавр шахси масеҳӣ хости Худоро дар ҳаёти худ фаҳмида метавонад? Оё Худо барои ҳаёти мо нақша дорад? Агар Худо чунин нақша дошта бошад, мо чӣ тавр фаҳмида метавонем, ки он чист? Навиштаи Пок нишон медиҳад, ки Худо барои ҳаёти мо нақша дорад. Мо чанде аз онҳоро омӯхта, ҳамчунин нақшаи махсуси Ӯро нисбати худ хоҳем донист.

Ҳар як шахси масеҳӣ бояд дар донишани он чизе ки Худо бо ӯ кардан мехоҳад, ҳавасманд бошад. Агар мо нақшаи Худоро надонем ва онро иҷро накунем, пас ҳаёти мо нодаркор ва беҳуда аст. Навиштаи Пок таълим медиҳад, ки одамоне ки дар ҳама роҳҳои худ Худоро дар ҷои яқум гузошта, Ӯро дарк менамоянд, ба воситаи Ӯ роҳнамоӣ хоҳанд шуд ва ба роҳи рост равона карда мешаванд (Масалҳо 3:5,6).

Нақшаи Худо барои мо бисёр вақт “хости Худо” номида мешавад. Ин роҳест, ки Ӯ мехоҳад, то мо аз рӯи он зиндагӣ кунем. Ҳар як бовардор хости Худоро доништа метавонад (Румиён 12:2). Мо панҷ зинаеро дида мебароем, ки ҳангоми омӯختани хости Худо ба онҳо пайравӣ карда метавонем. Онҳо чунинанд: худро ба Худо тақдим намудан; эътироф кардан; дуо кардан; хондани Навиштаи Пок; мунтазир шудан.

1. *Худро ба Худо тақдим намудан.* Мо бояд тайёр бошем, то умедҳои худ ва чизҳои, ки кардан мехоҳем, як тараф гузорем. Мо бояд роҳи Худоро бештар аз ягон чизи дигар хоҳон бошем ва тайёр бошем, то роҳи худро тарк кунем. Павлус худро ба Худованд тақдим кард, ҳангоме ки аз Ӯ пурсид: *“Худовандо! чӣ амр мефармоӣ, то ба ҷо оварам?”* (Аъмол 9:6). Ишаъё ва Амасё дар замони Паймони Куҳан зиндагӣ мекарданд. Ишаъё худро ба Худо тақдим кард, вақте гуфт: *“Инак ман ҳозирам, маро бифирист”* (Ишаъё 6:8). Ҳамчунин мо мехонем, ки Амасё худро ихтиёран барои Худованд тақдим намуд (2Вақоеънома 17:16). Имрӯз масеҳиён бояд чун Амасё амал кунанд – Худо талаб

мекунад, то ки онҳо худашонро ба Ў тақдим кунанд. Мо аллакай гуфта будем, ки чӣ тавре дар Румиён 12:1,2 гуфта шудааст, мо бояд худро ҳамчун қурбонии зинда ба Худо тақдим намоем. Ба сабаби марҳаматҳои бисёри Худо, мо бояд тайёр бошем, ки инро ба ҷо оварем. Мо ҳамчунин гуфта будем, ки худро бо ин дунё ҳамшакл набояд созем ва ба рафтори одамони наҷотнаёфта тақлид накунем. Агар мо худро ба Худо тақдим кунем, Ў ақли моро монанди ақли Масеҳ мекунад. Баъд мо хости Худоро фаҳмида метавонем – мо хоҳем донист, ки ба Худо кадом чиз хуб ва писандида аст.

2. *Эътироф кардан.* Мо бояд дар хатоҳо иқрор шавем ва аз гуноҳҳои ки даст кашидан намехоҳем, рӯ гардонем, то ки хости Худоро барои худ фаҳмида тавонем. Нависандаи Забур чунин гуфта буд: “Агар дар дили худ беадолатиеро мебинам, Худованд маро намешунид” (Забур 65:18). Мо ҳамчунин бояд нотавонии худро эътироф кунем ва ба қувваи Худо, ки ёрӣ медиҳад, умед бандем (Забур 138:23,24; Ирмиё 10:23).
3. *Дуо кардан.* Мо бояд мунтазам пеши Худованд омада, аз Ў хоҳиш кунем, ки моро роҳнамоӣ кунад. Мо бояд аз Ў хоҳиш кунем, ки моро таълим диҳад ва роҳбарӣ намояд ва ваъдаҳои Худо ба амал оварад. Ҳангоме ки мо дуо мекунем, бояд илова ба ҳама чиз ҷалоли Ӯро низ хоҳиш намоем (Қўлассиён 1:9; 4:12).
4. *Хондани Навиштаи Пок.* Барои хондани Сухани Худо бештар вақт сарф кунед. Онро бо диққат хонда, дар атрофи он чуқур фикр кардан лозим аст. Оятҳои Навиштаи Покро дар ёд нигоҳ доред. Ҳангоме ки шумо зону зада дуо мекунед, онро хонда аз Худо илтимос кунед, ки бо шумо ба воситаи он сӯҳбат кунад (Забур 142:8,10).
5. *Мунтазир шудан.* Агар Худо ба тезӣ ҷавоб надиҳад, мунтазир шавед (Забур 61:6). Агар оиди он, ки шумо бояд кадом як корро кунед, ҷавобе пайдо нашавад, пас инро ҳамчун роҳнамоии Худо, ки шумо маҳз ҳозир чизе набояд кунед, қабул намоед. Агар шумо дар ҳақиқат ба Худованд бовар кунед, шумо шитоб нахоҳед кард.

Ҳар кӣ имон оварад, таъҷил (шитоб) нахоҳад кард (Ишаъё 28:16).

Худо хости Худро ба мо бо якчанд роҳи гуногун нишон медиҳад. Ё метавонад як ё зиёда усулҳои дар поён ишорашударо истифода барад:

1. Роҳнамоӣ ба воситаи Навиштаи Пок. Навиштаи Пок моро бо ду роҳ роҳнамои мекунад:

Якум, он равшан мегӯяд, ки барои чӣ мо баъзе корхоро набояд кунем. Масалан, агар масеҳӣ барои бо шахси наҷотнаёфта хонадор шудан дуо карда, роҳнамоӣ хоҳиш карданӣ бошад, ӯ ҷавоби Худоро нисбати ин дар 2Қўринтиён 6:14 ёфта метавонад. Дар он ҷо мо мехонем: *“Зери юғи бегона ҳамроҳи беимонон сар хам накунад. Зеро ки адолат бо шарорат чӣ алоқае дорад? Ва нур бо зулмот чӣ умумияте дорад?”*

Дуюм, Худо бисёр вақт оятҳои Навиштаи Покро барои роҳнамоии мо истифода мебарад, то мо корҳои муайянро ба ҷо оварем. Ояте ки мо ба он пештар ҳеҷ гоҳ аҳамият намедодем, маънии навро ба худ мегирад, зеро ҳар гоҳе мо дар дуоҳоямон роҳнамоӣ талаб кунем, он ба мо чӣ кор карданамонро мегӯяд (Забур 118:105).

2. Роҳнамоӣ ба воситаи масеҳиён. Гоҳо пурсидани маслиҳат аз масеҳиёни ботаҷриба, ки Сухани Худоро медонанд, фоиданок аст. Таҷриба ва маслиҳати онҳо бисёр вақт масеҳии навбоварро аз бисёр нохушиҳо ва ғаму андӯҳ халос мекунад (Ибриён 13:7,17). Вай бояд ба маслиҳати онҳо бо диққат гӯш кунад ва пайравӣ намояд.

3. Роҳнамоӣ ба воситаи воқеаҳо. Худо ҳама чизро назорат мекунад. Ё гоҳо дар ҳаёти мо рӯй додани баъзе ҳодисаҳоро роҳ дода, ба воситаи онҳо хости Худро ба мо нишон медиҳад. Масалан, модаре дар бораи писараш, ки дар шаҳри дигар бемор аст, дуо мекунад. Вай метавонад пурсад, ки оё лозим нест ки ба назди ӯ равад. Аммо барои роҳкиро пул надорад. Агар вай дар ҳамин вақт мактуберо бо пули роҳкиро гирад, дилпур мешавад, ки Худо ба ин восита нишон медиҳад, ки вай бояд назди писараш равад.

4.Роҳнамоӣ ба воситаи Рӯҳи Пок. Рӯҳи Поки Худо фикрҳо ва хоҳишҳои моро бо роҳҳое ки хости Худо дар онҳо равшан аст, роҳнамоӣ карда метавонад. Ҳангоме ки мо мувофиқи хости Худо қарор қабул мекунем, осоиштагии даруниро соҳиб мешавем. Ин моро дилпур мекунад, ки мо пасандидаи Худо ҳастем (Қўлассиён 3:15). Ин роҳнамоӣ чунон равшан аст, ки рад кардани он ба беитоатӣ ва саркашӣ баробар мебошад.

Боз як сухани дигар – ҳангоме ки Худо роҳ нишон медиҳад, мо бояд мувофиқи он амал кунем (Аъмол 26:19). Агар мо дар оянда ҳам роҳнамоии Худоро ба даст овардан хоҳем, бояд ба роҳнамоии ӯ итоат кунем. Ҳаёт бо хурсандии ҳақиқӣ дар итоат ба Худо асос ёфтааст.

Дуо

Навиштаи Пок дар бораи дуо чӣ таълим медиҳад? Бе дуо дар ягон соҳаи ҳаёти шахси масеҳӣ пешравӣ буда наметавонист. Барои масеҳии ҷавон доништан хеле муҳим аст, ки Навиштаи Пок дар бораи дуо чиро таълим медиҳад. Дар ин ҷо ба баъзе саволҳои умумӣ дар бораи дуо ҷавобҳо оварда шудаанд.

1. *Чаро бояд дуо кард?* Зеро Навиштаи Пок ба мо мефармояд, ки ҳамин тавр кунем (1Тимотиюс 2:8). Исои Масеҳ шахси дуогӯ буд. Ӯ ба дуо мӯҳтоҷ буданро ҳис мекард ва мо назар ба Ӯ дар дуо бештар мӯҳтоҷӣ дорем (1Таслӯникиён 5:17,18; Эфсӯсиён 6:18).

2. *Сари чанд вақт мо бояд дуо кунем?* Мо бояд ҳар рӯз дар вақтҳои муқарраршуда ва ҳамчунин дар мобайни онҳо дуо гӯем (Дониёл 6:10; Забур 5:3). Саҳарӣ, ҳангоми аз хоб хестан ва шабона, пеш аз хоб рафтан барои дуо вақт доштан хуб аст. Баъд мо бояд ба Худованд дар давоми рӯз, ҳангоме ки душвориҳо дорем, ҳангоме ки ба мо ёрии Ӯ лозим мешавад, ё ҳангоме ки барои ягон чиз шукргузорӣ кардан мехоҳем, муроҷиат намоем. Ҳар як масеҳӣ пеш аз хӯрдани хӯроки худ бояд сарашро ҳам карда, Худоро шукрона гӯяд. Вай бояд ин амалро дар танҳои ва ҳангоми бо одамони дигар будан ба ҷо оварад.

3. *Дар кадом ҳолат мо бояд дуо кунем?* Дониёл ҳангоми дуо кардан дузону меистод (Дониёл 6:10). Исои Масеҳ низ чунин мекард (Луқо 22:41). Вале пайғамбар Наҳемё рост истода дуо мекард (Наҳемё 2:4). Масеҳиён одатан дар хона дузону истода дуо мекунанд, аммо онҳо бо Худо дар вақти дилхоҳ дузону наистода ҳам сӯҳбат карда метавонанд. Инро ҳангоми меҳнат ё роҳравӣ низ метавон кард.

4. *Барои кӣ, ё барои чӣ мо бояд дуо кунем?* Филиппиён 4:6; 1Тимотиюс 2:1-3; Матто 9:38 баъзе ҷойҳои Навиштаи Пок

мебошанд, ки ба ин савол ҷавоб медиҳанд. Барои дуо ҳеҷ чиз бениҳоят хурд ва ҳеҷ чиз бениҳоят калон нест. Бисёри бовардорон фаҳмиданд, ки нигоҳ доштани рӯйхати дуо, ки дар он чунин чизҳо навишта шудаанд, фоиданок мебошад:

- а. номҳои аъзоёни наҷотнаёфтаи оилаи онҳо, ё ёру дӯстони наҷотнаёфта;
- б. номҳои одамоне ки бемор ё мӯҳтоҷ ҳастанд;
- в. номҳои одамоне ки ба Худованд хизмат мекунанд, мисли миссионерҳо, роҳбарони ҷамоатҳо, муаллимони бовар ва дигарон;

Ҳангоме ки шумо барои одамони номбурда дуо мекунед, хоҳед дид, ки чӣ тавр Худованд ба дуоҳоятон ҷавоб медиҳад. Ҳангоме ки шумо Ёро дар бораи эҳтиёҷи махсус илтимос мекунед, хоҳед дид, ки чӣ тавр Худованд дар ҷавоб ба дуоҳоятон кор мекунад.

5. Мо чӣ тавр бояд дуо кунем, то дуоҳоямон қабул карда шаванд?

- а. Агар мо дар Масеҳ монем, дуоҳои мо қабул карда мешаванд (Юҳанно 15:7). Дар Масеҳ будан чӣ маъно дорад? Ҳангоме ки мо наҷот меёбем, бо Масеҳ як мешавем. Иттифоқи мо бо Масеҳ ҳеҷ гоҳ шикаста намешавад ва мо дар наҷоти худ дилпур ҳастем. Аммо Юҳанно 15:7 ба қадамгузори ҳаррӯзаи мо дар Масеҳ дахл дорад. Ин мушоракат, яъне муносибат бо Масеҳ номида мешавад. Ин муносибат, ҳангоме ки мо Навиштаи Покро мехонем ва ба чизҳое ки дар он навишта шудааст, иттиқат мекунем, рӯз ба рӯз давом додан мегирад. Агар мо ба хондани Сухани Худо бепарвоя кунем, ё қасдан ба он чи Ё барои мо навиштааст, иттиқат накунем, мефаҳмем, ки муносибати мо бо Худо шикаста мешавад. Мо наҷоти худро гум намекунем, аммо дар Масеҳ намебошем. Дар Масеҳ будан маънои онро дорад, ки фармудаҳои Ёро риоя карда, ҳамеша аз мушоракати ӯ хурсанд ва хушнуд бошем (Юҳанно 3:22).
- б. Дуоҳои мо бояд бо хости Ё мувофиқ бошанд (1Юҳанно 5:14). Ҳангоме ки мо дар Масеҳ мемонем, медонем, ки кадом чизҳо хости Худо мебошанд. Ҳангоме ки мо Навиштаи Покро

мехонем, хости Худоро бештар мефаҳмем ва дуоҳои мо ба он мувофиқ мешаванд.

- в. Дуоҳои мо бояд ба номи Исои Масеҳ бошанд (Юҳанно 14:13; 16:23). Дар чунин ҳолат фикрҳои Ӯ фикрҳои мо мешаванд. Вақте мо аз самими дил ба номи Исои Масеҳ дуо мекунем, ин айнан монанди бо Худо сӯҳбат кардани Масеҳ мебошад ва Падар овози моро айнан мисли овози Писари Худ мешунавад.
- г. Мақсад ва ниятҳои дуоҳои мо бояд дуруст бошанд (Яъқуб 4:3). Агар мо бо ниятҳои худпарастона дуо кунем, набояд умедвори ҷавоб бошем.

6. Баъзе огоҳиҳо оиди дуо

- а. Барои он дуо накунед, ки шуморо бинанд ё таҳсин кунанд (Матто 6:5,6).
- б. Ба ҷо овардани ягон чизеро, ки худатон карда метавонед, аз Худо хоҳиш накунед. Ягон масеҳии солимақл ба миёнаи роҳи мошингард баромада, аз Худо хоҳиш намекунад, ки ӯро ба канори роҳ барорад. Худо ба ӯ по додааст, то ки худааш ба канор равад.
- в. Агар донед, ки чизеро набояд дошта бошед, аз Худо онро талаб накунед. Худо гоҳо ба мо чизи хоҳиш мекардаамонро медиҳад, аммо баъд мо мефаҳмем, ки назар ба он чи пайдо кардем, чизи бештареро гум кардаем. Ададҳо 11:4-34-ро хонда бинед, ки чӣ гуна халқи Исроил ин дарсро омӯхтанд. Дар Забур 105:15 мо мехонем: “Ӯ дархосташонро ба онҳо дод, вале лоғарие (зиёне) бар ҷони онҳо фиристод”
- г. Суханҳоро бе фаҳмидани маънои онҳо нагӯед. Як суханро такрор ба такрор нагӯед (Матто 6:7; Воиз 5:2).

7. Маслиҳатҳои дигар

- а. Агар нигоҳ доштани фикрҳо дар давоми дуо мушкил бошад, кӯшиш кунед, ки бо овози шунаво дуо гӯед. Ин ба шумо барои фаҳмидани маънои он чизҳое ки барояшон дуо мекунед, ёрӣ хоҳад расонд.
- б. Агар ҷавоби дуои шумо ба тезӣ омада нарасад, дилхунук нашавед. Ҷавобҳои Худо ҳеҷ гоҳ хеле барвақт намешаванд, то мо хурсандии ба Ӯ хизмат карданро фаҳмида тавонем. Онҳо

хеҗ гоҗ хеле дер җам намешаванд, то мо фаҗмем, ки Ү Худоест, ки ба Ү бовар карда метавонем.

в. Агар ҷавоби Худо айнан он чизе ки шумо талаб кардед набошад, инро дар хотир нигоҳ доред. Худо ҳуқуқ дорад, то ба мо аз дархостамон дида чизи беҳтар диҳад. Мо намедонем, ки барои мо чӣ хубтар аст, аммо Худо медонад ва ҳамин тавр Ү ба тариқи беҳтарин ҷавоб медиҳад (2Қўринтиён 12:8,9). Ү ҳатто ба мо аз ҳар он чи мо мехоҳем ё фикр мекунем, беандоза зиёдтар медиҳад (Эфсўсиён 3:20,21).

Шаҳодат дар бораи Исои Масеҳ

Чӣ тавр шахси масеҳӣ метавонад дар бораи Исои Масеҳ ба дигар одамон шаҳодат дода, онҳоро назди Ӯ оварад? Назди Масеҳ овардани дигарон имрӯзҳо кори бузургтарин аст (Масалҳо 11:30). Барои иҷрои бомуваффақияти ин кор дастурот нест, аммо якчанд роҳҳои пешниҳод мешаванд, ки дар ин маврид ба шумо кӯмак расонда метавонанд. Онҳо чунинанд:

1. Агар шахси масеҳӣ хоҳиш дошта бошад, ки дигаронро назди Худованд оварад, ӯ бояд Сухани Худоро хонда, дар дуо вақти зиёд гузаронад. Ҳамаи гуноҳҳоеро, ки дар ҳаёти худ медонед, эътироф кунед. Тайёр бошед, то хоҳишҳои худро ба Худо тақдим кунед. Ба ин тариқ Рӯҳи Пок ҳаёти шуморо назорат хоҳад кард ва Худованд ба шумо имконият медиҳад, то ба дигарон нақл кунед, ки чӣ тавр онҳо наҷот ёфта метавонанд. Матто 4:19 ба мо мегӯяд, ки агар мо сайёди ҷони одамон шудан хоҳем, пас бояд Худовандро пайравӣ кунем.
2. Ҳар рӯзро бо илтимос аз Худо оғоз кунед, то шуморо назди он касоне барад, ки бо онҳо бояд дар бораи Навиштаи Пок сӯҳбат кунед. Шумо наметавонед дар ин бора бо ҳар шахси рӯ ба рӯ омада сӯҳбат кунед. Шумо ҳамчунин наметавонед донед, ки кадом шахс тайёр аст гӯш кунад ва Сухани Худоро қабул кунад. Агар ба Худованд имкон диҳед, ки шуморо роҳнамоӣ кунад, ин корро осонтар ба ҷо оварда метавонед, ва он гоҳ одамони бисёр наҷот хоҳанд ёфт.
3. Ҳар гоҳ ки шумо имконияти бо ягон кас оиди Исои Масеҳ гап заданро пайдо намоед, бояд ҳатман ҳамин тавр кунед. Ҳангоме одамон мепурсанд, ки чаро шумо масеҳӣ ҳастед, ба онҳо фаҳмонед. Сӯҳбатро аз Навиштаи Пок оғоз кунед. Одамон тайёранд оиди бозиҳо, боду ҳаво, сиёсат ва ҳодисаҳои ҳаррӯза

сӯҳбат намоянд. Пас чаро шумо метарсед, ки бо онҳо оиди Худованд Исои Масеҳ сӯҳбат кунед?

4. Ҳар қадаре ки имконият бошад, аз Навиштаи Пок далел оваред. Он Сухани зинда аст (Ибриён 4:12). Сухани Худо метавонад бо одамон назар ба ҳар гуна суҳанҳои мо таъсирбахштар сӯҳбат намояд. Он “шамшери Рӯҳ” аст ва ҳар як сарбози ҳуби Исои Масеҳ бояд ин силоҳи бузургтаринро истифода барад. Халқи наҷотнаёфта ҳамаи имкониятҳои худро истифода хоҳад бурд, то ки шумо иқтибос овардани оятҳои Навиштаи Покро бас кунед. Аммо шумо бас накунад. Ҳангоме шахсони наҷотнаёфта мегӯянд, ки ба Сухани Худо бовар намекунанд, аз Сухани Худо бисёртар далел оваред.
5. Кӯшиш намоед, то бо он шахсе ки барояш Навиштаи Покро нақл карда будед, бори дуюм сӯҳбат кунед. Одамони бисёре ки оиди Масеҳ бори яқум мешунаванд, дарҳол Ӯро қабул намекунанд. Одатан ба онҳо зарур аст, то сӯҳбат такрор шавад. Шумо метавонед ба онҳо варақаҳо бо таълимоти Навиштаи Покро пешниҳод кунед ва онҳоро даъват намоед, ки ҳамроҳи шумо ба ҷое ки Сухани Худо мавъиза карда мешавад, раванд. Гоҳо ба касоне ки баҳс мекунанд ё ҳанӯз гӯш кардан намехоҳанд, Рӯҳи Пок гап мезанад. Дилхунук нашавед, балки ҳамин ки имконият пайдо кардед, камак ҳам бошад ба ёру рафиқонатон ёри расонед ва барои онҳо дуо карданро давом диҳед.
6. Одамро саросема накунад, то гӯяд, ки бовар кардааст. Агар касе гӯяд, ки наҷот ёфтааст, ин на ҳамеша маънои онро дорад, ки дили ӯ дигаргун шудааст. Бовари ҳақиқӣ ба Масеҳ бояд аз дил ояд; баъд ҳаёт тағйир хоҳад ёфт. Шумо дар нақл кардани Навиштаи Пок ба дигарон бояд содиқ бошед; Худо ҳар чизи мегуфтаатонро истифода хоҳад бурд. Натиҷаҳо ба ихтиёри Худо вогузored.
7. Ҳангоме шумо мебинед, ки ба одамони наҷотнаёфта оиди Навиштаи Пок гап задан мушкил аст, аз Худованд мадад пурсед.

Худованд суханони дуруст ва ҷасоратро, ки дар он эҳтиёҷ доред, ба шумо медиҳад (Ибриён 4:16).

8. Бо худ ҳамеша захираи хуби китобчаҳои муждарасонири гирифта гардед. Шумо метавонед ин варақаҳо ё китобчаҳои худро ба касоне ки рӯ ба рӯ мешавед, диҳед ва дар автобусҳо, ошхонаҳою бисёр ҷойҳои дигар низ монда рафта метавонед.

Ягон шахсро назди Масеҳ овардан мукофоти бузург дорад.

1. Ҳангоме ки шумо ягон шахсро назди Масеҳ меоваред, шуморо шодии зиёд фаро мегирад (Луқо 15:10).
2. Тасаввур кунед, ки дар биҳишти осмонӣ чӣ гуна шодӣ хоҳад буд, ҳангоме ягон кас ба шумо салом дода, чунин гӯяд: “Ин шумо будед, ки маро ба ин ҷо даъват намудед”.
3. Худованд Исои Масеҳ гуфтааст, ки Ӯ онҳоро дар пеши тамоми фариштагони осмонӣ эътироф хоҳад кард, ки оиди Ӯ дар замин сухан гуфта буданд (Матто 10:32). Чӣ қадар ин ҳаяҷоновар хоҳад буд. Бинобар ин бигзор дуои мо чунин бошад:

Имконият деҳ, ки ба одамон чун Наҷоткорам нигарам

То он замоне ки чашмони ман аз ашк хира мешаванд.

Иҷозат деҳ, то бо дилсӯзӣ ба гӯсфандони оворагард назар андозам, ва онҳоро чунон ки Наҷоткор дӯст медошт, дӯст дорам.

(Матто 9:36)

Омӯзиши Навиштаи Пок

Шахси масеҳӣ дар бораи Навиштаи Пок чиро бояд донед? Омӯзиши Навиштаи Пок бояд дар вобастагии пурра бо Рӯҳи Пок гузарад. Ў Муаллими мост ва мо бояд ҳамеша аз Ў хоҳиш кунем, ки моро раҳнамоӣ кунад (Юҳанно 14:26; 16:13). Роҳи осон ва тез барои омӯхтани Сухани Худо вуҷуд надорад. Барои ҳар як кас ин кори вазнин аст. Ҳамин ҳам дуруст аст, ки ҳар қадаре мо дар бораи он бисёртар омӯзем, ҳамон қадар омӯхтани он осонтар мешавад.

Китобҳои зерин ҳангоми омӯзиши Навиштаи Пок ба шумо ёри хоҳанд дод:

1. Навиштаи Поки таълимаш хуб. Мо калимаҳои кӯҳнаеро, ки дар тарҷумаи синодӣ истифода мешаванд, ба кор намебарем. Дар тарҷумаҳои нав забоне истифода мешавад, ки имрӯзҳо бо он гап мезананд. Оятҳои душвори тарҷумаи синодиро гоҳо дар тарҷумаҳои нав хондан барои фаҳмидан осонтар аст.
2. Оятеби хуб. Мутаасифона, ба забони тоҷикӣ ҳанӯз оятеб (симфония) нест, лекин дар оянда таълиф карда мешавад. Агар дигар забонро донед, оятебро бо он забон истифода баред. Агар танҳо як қисми оятро донед, он ба шумо ёрӣ медиҳад, то ояти даркориро ёбед. Шумо метавонед ба калимаи даркорӣ нигариста, ҷои дар Навиштаи Пок истифода шудани онро ёбед.
3. Луғати хуби Навиштаи Пок. Мутаасифона, ба забони тоҷикӣ ҳанӯз луғати Навиштаи Пок (китоби махсус бо калимаҳои илоҳиётшиносӣ) нест, лекин дар оянда таълиф карда мешавад. Ҳоло метавонед фарҳанг ё луғати дигар забонро истифода баред. Луғати Навиштаи Пок рӯйхати калимаҳои дорад, ки дар Навиштаи Пок истифода мешаванд, ва ҳар кадоми онҳо фаҳмо маънидод карда мешаванд. Луғатҳои гуногуни Навиштаи Пок бисёранд. Агар луғати Навиштаи Пок ё оятеб ба даст оварда натавонед, рӯҳафтода нашавед. Ҳангоме ки Навиштаи Покро

мехонед, Рӯҳи Пок шуморо таълим хоҳад дод. Инак якчанд маслиҳат оиди омӯзиши Навиштаи Пок.

Агар донишҷӯ ягон маводи ёридихандаи омӯзишро (фарҳанг ё луғати даркорӣ) пайдо карда натавонад, набояд дилхунук шавад. Ҳангоме ки ӯ Навиштаи Покро мехонад, Рӯҳи Пок ӯро таълим хоҳад дод. Дар ин ҷо баъзе маслиҳатҳо барои омӯзиши Навиштаҳо оварда шудаанд:

1. Барои ҳар рӯз хондани Навиштаи Пок нақша кашида, вақти муайяноро ҷудо намоед. Хуб мешуд, ки аз китоби Матто сар кунед ва тамоми Паймони Навиноро хонед, сипас аз Ҳастӣ сар кунед ва тамоми Навиштаи Покро хонед. Бо диққат хонед, то ҳар чиро, ки Навиштаи Пок мегӯяд, равшан фаҳмида тавонед.
2. Ҳангоме ки бо ягон калимаи нофаҳмо дучор мешавед, онро дар луғате ки дар охири Навиштаи Пок оварда шудааст, ё фарҳанги забони тоҷикӣ ҷустуҷӯ намоед. Агар фарҳанг надошта бошед ҳам, хонданро давом диҳед. Боқимондаи порчаи матн маъноро равшантар карда метавонад. Агар бо порчаи бароятон нофаҳмо вохӯред, хонданро бас накунад. чизҳои бисёр хоҳанд буд, ки пурра намефаҳмед; баъдтар ягон кас ин порчаҳои бениҳоят душворро ба шумо фаҳмонда метавонад. Метавонед ҳангоми баргардондани санҷишҳоятон оиди калимаҳо ва оятҳои ки намефаҳмед, пурсед.
3. Оятҳои оере, ки хонда истодаед, бо оятҳои дигари Навиштаи Пок муқоиса кунед. Як оят бисёр вақт барои фаҳмидани оятҳои дигар ёрӣ хоҳад расонд. Кӯшиш намоед, то он чиро ки Навиштаи Пок оиди ҳар як мавзӯи додасуда мегӯяд, дарёфт кунед. Бодиққат бошед, то ки ҳеҷ гоҳ назарияи худро дар асоси танҳо як оят эҷод накунад. Гоҳо ҳамин тавр мекунанд, ва одатан он ба таълимоти нодуруст оварда мерасонад. Сухани Худо бо худ хилоф надорад. Масалан, мо дар номаҳои Павлуси фириста ягон чизро, ки Петрус оиди ҳуди ҳамон мавзӯъ тамоман чизи дигар навишта бошад, хонда дарёфт намекунем.

4. Ҳангоме ки ҳар як боби Навиштаи Покро омӯхтед, ба саволҳои зерин ҷавобҳо нависед ва он гоҳ Сухани Худоро беҳтар хоҳед фаҳмид:
- а. Дар ин боб ман оиди Масеҳ чиро омӯхтам? (Ҳатто дар оятҳои Паймони Куҳан, ки ба Наҷотдиҳанда ишора мекунанд).
 - б. Фикри асосии ин боб дар чист? Оятҳои буда метавонанд, ки ба зиёда аз як фикр ишора мекунанд. Кӯшиш намоед, то ки аз ҳама муҳимтарин фикри бобро маълум кунед.
 - в. Дар ин ҷо Худо чиро ваъда кардааст, ки ман барои худ талаб карда метавонам?
 - г. Кадом оят барои ман аз ҳама муҳим ба назар менамояд?
 - д. Аз кадом гуноҳ барканор буданро Навиштаи Пок ба ман таълим медиҳад?
 - е. Барои ман чӣ гуна намуна вуҷуд дорад, то онро пайравӣ кунам?
 - ж. Кадом оятҳо барои фаҳмиш душворанд?
5. Ҳар рӯз дар бораи он чи хонда баромадаед, бо ягон кас сӯҳбат кунед. Ин ёрдам хоҳад кард, то Сухани Худоро дар хотир нигоҳ доред, ва барои касе ки фикрҳои худро ба ӯ баён мекунед, баракат хоҳад шуд (Малокӣ 3:16).
6. Кӯшиш намоед, ки ҳар ҳафта ду ё се оятро дар ёд гиред. Аз оятҳои Навиштаи Пок, мисли Юҳанно 1:12; 3:16; 3:26; 5:24; Румиён 10:9 ва бисёри дигар сар кунед. Ҳамаи оятҳои дар ёдатон бударо гаштаву баргашта аз назар гузаронед, то даме ки дар ҳақиқат онҳоро донед. Шумо хоҳед дарёфт, ки шодиатон зиёд мешавад ва ҳангоме ки бо дигарон оиди Худованд сӯҳбат мекунед, метавонед ин ҳақиқатҳоро истифода баред.
7. Мақсади бузурги омӯзиши Навиштаи Пок ба ҷо овардани ҳар чизи омӯхтаатон мебошад. Сухани Худо бояд бовардорро ислоҳ намояд ва ӯро бештар ба Масеҳ монанд кунад (Ирмиё 15:16). Дар ёд нигоҳ доред, ки ҳангоме Навиштаи Покро меомӯzed, Сухани Худо ва Китоби ҷовидонро омӯхта истодаед. Он чи аз Навиштаи Пок меомӯzed, дар дил ва ақли шумо ҷовидона боқӣ хоҳад

монд. “Сухани Ман гузарон нест” – мегӯяд Худованд (Матто 24:35; 1Петрус 1:23,26).

Барои Худо ҳаёти самаранок бурдан

Чӣ тавр шахси масеҳӣ барои Худо самаранок зиста метавонад? Ҳамин ки шахсе наҷот ёфт, ӯ барои даромадан ба подшоҳии Осмон тайёр аст. Ҳеҷ коре ки ӯ баъди наҷот ёфтаниш мекунад, ба наҷоти ӯ илова карда намешавад. Худо мегӯяд, ки мо на ба воситаи корҳои худ, балки ба воситаи бовар ба Масеҳ наҷот ёфтаем (Эфсӯсиён 2:8,9; Титус 3:5). Агар шахси масеҳӣ ҳангоми ба Худованд бовар карданиш барои осмон тайёр бошад, пас чаро Худо ӯро дарҳол намегирад? Худо бояд барои дар замин мондани ӯ мақсаде дошта бошад.

Номаҳои Паймони Навин, аз номаи Яҳудо то номаи Павлус ба Ибриён, мактубҳои буданд, ки ба масеҳиён навишта шудаанд. Ин мактубҳо бисёртар оиди он мегӯянд, ки масеҳиён чӣ гуна бояд зиндагӣ кунанд. Худо масеҳиёнро дар замин мемонад, то нишон диҳад, ки чӣ гуна ӯ метавонад зиндагиро дигаргун кунад. Бовардорон исботи ғайби наҷотбахши Худо мебошанд. Ҳангоме ки одамони наҷотнаёфта ҳаёти дигаргуншудаи масеҳиёнро пай мебаранд, метавонанд бинанд, ки ғайби Худо чиро ба амал меоварад. Масалан, марде ки дузд буд, наҷот ёфт. Вай дигар дуздӣ намекунад, балки ҳаёти бовиҷдонона мебарад ва кор карда чизҳои дуздидаашро баргардонда медиҳад. Ҳаёти ӯ пурра дигаргун шудааст ва ҳангоме ӯ ба одамон нақл мекунад, ки аз олами боло зода шудааст, онҳо бояд эътироф кунанд, ки дигаргунӣ бузург ба амал омадааст.

Масеҳиён боғ ё киштзори Худо номида мешаванд (1Қўринтиён 3:9) ва Худо аз боғи Худ самар гирифтад мехоҳад. Дар Ғалотиён 5:22,23 мо мехонем, ки самари Рӯҳ муҳаббат, шодӣ, осоиштагӣ ва ғайраҳо мебошанд. Самар дар як рӯз пухта намерасад, балки вақт лозим аст, ки он инкишоф ёбад. Ҳамин гуна Худо дар ҳаёти масеҳиён рӯз ба рӯз кор карда истодааст, то ки дар онҳо самари Рӯҳро ба вуҷуд оварад. Мақсади ӯ ин аст, ки бовардор ба Масеҳ монанд шавад (Румиён 8:29). *Ба сурати Писараш монанд* маънои мисли Масеҳ кардашударо дорад. Ҳамон кас барои Худо

самаранок зиндагӣ мекунад, ки дар ӯ меваи Рӯҳи Пок дида мешавад (Ғалотиён 5:22,23), касе ки ба Масеҳ монанд мешавад (Румиён 8:29). Сухани Худо ба масеҳиён мегӯяд, то онҳо бояд барои Масеҳ зиндагӣ кунанд; инак якчанд роҳҳои ба даст овардани ин:

1. Пайрави ҳақиқи Масеҳ бошед. Ҳамаи бовардорон фарзандони Худо мебошанд, аммо на ҳама пайравони ҳақиқӣ ё шогирдони ҳақиқӣ ҳастанд. Исои Масеҳ ба шогирдонаш гуфт, ки шогирди ҳақиқӣ будан чӣ маъно дорад (Матто 10:16-42; Луқо 14:25-35). Маънои шогирди ҳақиқӣ будан ин аст, ки пайрави Исои Масеҳ мешавед ва ҳар чизеро, ки барои худ нигоҳ доштан мехостед, тарк мекунед ё монда меравед. Ин маънои онро дорад, ки шумо аз манфиатҳои шахсии худ даст кашида зиндагӣ мекунед, зиндагӣе ки дар он ҷо хоҳишҳои худпарастонаи худ шумо рад карда мешаванд. Бисёр вақт одамони атрофи мо инро нағз намебинанд ва бо сабаби ин масеҳиро масхара карда, ба ҳоли ӯ механданд.
2. Ҳаёти худро ба Худованд тақдим кунед (Румиён 12:1). Ин амали ҳақиқи ба Худо супурдани худ мебошад. Ин ҳамон корест, ки бовардорон бояд ба ҷо оваранд, зеро Масеҳ барои онҳо ин қадар қарздор аст. Навиштаи Пок инро *ибодати оқилонаи мо* меномад (Румиён 12:1). Як масеҳӣ замоне гуфта буд: “Агар Исои Масеҳ Худост ва барои ман мурдааст, пас барои ман ҳеҷ қурбонӣ аз ҳад зиёд буда наметавонад, то онро ба Ӯ тақдим намоям”.
3. Аз нақшаҳои ки барои ҳаёти худ кашидаед, даст кашед. Наҷоткор гуфтааст: “Ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро пайдо мекунад” (Матто 16:25). Дигар хел гӯем, агар шумо шодӣ ва хушбахтии пурраи ҳаётро доништан хоҳед, бояд барои Худо зиндагӣ кунед, на барои худ. Шахсе ки худпарастона зиндагӣ мекунад, бечора ва бадбахт аст.
4. Алоқаҳои, ки шумо бо гуноҳ доред, нобуд кунед; ҳар чизеро, ки шуморо ба гуноҳ кардан водор мекунад ё васваса мекунад, нобуд кунед. То ҳадди имкон кӯшиш кунед, ки бозгаштатон ба гуноҳ ғайриимкон гардад. Аз васваса рӯ гардонед ва аз ҳаёти

пургуноҳи пештараи худ даст кашед. Эфсӯсиён 4:22 – 32-ро хонед. Ин ҷо ба мо гуфта шудааст, ки чизҳои гуноҳолудеро, ки мо одатан мекунем, тарк бояд кард. Гуноҳҳои ки мо одатан мекунем, нафратангез мешаванд ва мо шод ҳастем, ки онҳоро аз худ дур кунем (ояти 22). Баъд мо итоаткоронона ва бо муҳаббат ба Худованд зиста метавонем. Шогирди ҳақиқии Ё будан ҳамин аст (Луқо 9:23).

5. Аз роҳ берун нашавед. Масеҳиёни бисёре нағз сар мекунанд, аммо баъдтар онҳо ба роҳҳои кӯҳнаи ҳаёташон бармегарданд. Касб ё кори хуб гоҳо вақти бисёри масеҳиро мегиранд ва ўро водор мекунанд, ки нисбати хондани Навиштаи Пок ва дуо бепарво шавад. Ҳангоме ки ин рӯй медиҳад, масеҳӣ ба роҳҳои кӯҳнаи худ лағжида бармегардад ва бо мушкилии зиёд пай мебарад, ки чӣ кор карда истодааст. Баъзеҳо бе ҷустани хости Худованд хонадор мешаванд, агарчи замоне онҳо ҳақиқатан Худовандро пайравӣ кардан мехостанд. Ин онҳоро водор мекунад, ки ба роҳи кӯҳна ва пургуноҳи худ баргарданд.
6. Барои хизмати дигарон ҳаёт ба сар баред. Худованд Исои Масеҳ на барои он омад, ки ба Ё хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунанд (Матто 20:28). Шаъну шарафи ҳақиқӣ дар хизмат ба дигарон аст. Шахсе набошед, ки ҳамеша гирифтани мехоҳад. “Ато кардан аз гирифтани беҳтар аст” (Аъмол 20:35).
7. Исоро Соҳиб ва Ҳокими ҳаёти худ кунед. Агар Масеҳ дар ҳаёти шумо ҳукмронӣ кунанд, шумо ҳозир ва ҷовидона соҳиби шодмонӣ хоҳед шуд.

Мо мехостем, то донишҷӯ дар охири ин курс донад, ки ҳаёти масеҳӣ осон набуда, балки мубориза мебошад. Масеҳӣ шудан аз шахс арзише наметалабад, аммо масеҳӣ будан арзиши ҳама чизро дорад. Бо вучуди ин ҳаёти масеҳӣ беҳтарин ҳаёт аст. Шумо ба беҳтарин Соҳиб хизмат мекунад, ки ҳам ҳоло ва ҳам дар ҷовидонӣ бузург мебошад.

Мо шуморо даъват мекунем, ки чун бовардор ҳаёти худро ба Масеҳ супоред. Ба Ё беҳтарин чизи худро диҳед. Ҳеч чизро пинҳон

надоред. Ҳангоме ки Ёро мебинед, шояд ин бузургтарин шодии шумо хоҳад шуд, агар Ё ба шумо гӯяд: “Офарин, эй хизматгори нек ва боваринок... ба шодии Хоҷаи худ шарик шав” (Матто 25:21).